

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

#268

53ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

2 0 1 2

ΑΝΤΡΕΑΣ ΝΤΡΕΖΕΝ

ΖΗΤΩ Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ!

Η ΙΣΧΥΣ ΕΝ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ

Σκηνή από την ταινία του Γερμανού κινηματογραφιστή
Αντρέας Ντρέζεν *Ουίσκι με βότκα*. Πληροφορίες, εντός...

THESSALONIKI
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL
www.filmfestival.gr

TASTE THE MOMENT

SPONSOR OF THE AUDIENCE AWARDS

Fischer
PILSENER BEER

facebook.com/FischerBeerGreece

twitter.com/Fischer_Beer

Απολαύστε υπεύθυνα

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
Ευρωπαϊκό Ταμείο
Διαχειριστική
Αρχή

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

© Άρης Ράμμος

ΛΙΜΑΝΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Ο Άκι Καουρισμάκι μια ήσυχη φθινοπωρινή
μέρα, όπου φυσούσε ελαφρός νοτιός και όχι
κρύος Βαρδάρης...

Η εφημερίδα του
Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης

Ειδική έκδοση για το
53ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

№ 268 [9/11/2012]

Διευθυντής σύνταξης: Ηλίας Κανέλλης
Αρχισυντάκτρια: Δήμητρα Νικολοπούλου
Συντονισμός ύλης: Γκέλυ Μαδεμλή
Σύνταξη: Ελένη Ανδρουτσόπουλου, Τίνα Αντωνάκου,
Αγγελική Βέργου, Δημήτρης Κερκινός, Αλεξάνδρα Κόλια,
Γιώργος Κρασσακόπουλος, Χριστίνα Λιάτα, Αγγελική Πέτρο,
Γιάννα Σαρρή, Τζωρτίνα Σερπιέρη, Θάνος Σταυρόπουλος,
Έλενα Χρηστοπούλου

Υπεύθυνη αγγλικών σελίδων: Λίλυ Παπαγιάννη
Φωτογράφος: Βασίλης Βερβερίδης (MOTIONTEAM)
Κόμης: Τάσος Ζαφειριάδης

Εκτύπωση: ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑ
Ανάδοχος: ΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο: Δημήτρης Εϊπίδης

Ο διευθυντής σύνταξης, η αρχισυντάκτρια και οι συντάκτες της εφημερίδας
του Φεστιβάλ εργάζονται χωρίς αμοιβή.

EDITORIAL

Από τον Ηλία Κανέλλη

Ο αέρας της ελευθερίας

Την ώρα που ψάχνω στο Ίντερνετ πληροφορίες για τον Αντρέας Ντρέζεν, τον Γερμανό κινηματογραφιστή με την αποκαλυπτική ματιά στη σημερινή κοινωνία της χώρας του, ακούω τον ήχο από το επίσης ανοιχτό σάιτ των *New York Times*, όπου αναμένεται να βγει για την επινίκια δήλωση ο επί τέσσερα ακόμα χρόνια πρόεδρος της Αμερικής, ο Μπαράκ Ομπάμα.

Πανηγυρισμοί, ύστερα χειροκροτήματα, ησυχία, νέα χειροκροτήματα, ξανά ησυχία, ο Ομπάμα πρέπει να έχει ανεβεί στο βήμα, αρχίζει.

Η ζωή δεν είναι σινεμά, γυρνάω να δω και ν' ακούσω. Λόγια χαράς. Συγκρατημένη ρητορική. Μηνύματα συμφιλίωσης με τους χαμένους, έμφαση στη διαφορά στρατηγικής για τον κοινό στόχο.

Αλλά και η ιδιαιτερότητα, ο δυναμισμός της ιδεολογίας που κέρδισε – και των κοινωνικών κατηγοριών που δώσανε τη νίκη, οι ειδικοί των δημοσκοπήσεων λένε ότι είναι οι νέοι, οι γυναίκες, οι πολιτικές και οι κοινωνικές μειονότητες.

Από το λόγο του Αμερικανού προέδρου κρατώ δυο μονάχα αποσπάσματα:

• *Εάν εργάζεσαι σκληρά, δεν έχει σημασία ποιος είσαι, από πού έρχεσαι, με τι μοιάζεις! Δεν έχει σημασία αν είσαι μαύρος ή λευκός, ισπανόφωνος, Ασιάτης ή ιθαγενής Αμερικανός, νέος ή ηλικιωμένος, πλούσιος ή φτωχός, ενεργός ή συνταξιούχος, γκέι ή στρέιτ.*

• *Αυτό που κάνει την Αμερική ισχυρή δεν είναι η στρατιωτική μας υπεροχή, τα πανεπιστήμιά μας και η κουλτούρα. Είναι η πολυσυλλεκτικότητα της κοινωνίας και η ισότητα των πολιτών.*

Σκέπτομαι την Ελλάδα, χώρα στραπατσαρισμένη άγρια, με τους πολίτες της εξουθενωμένους, ενεούς... Μια χώρα

σπαραγμένη στη δίνη της κρίσης, εθισμένη σε ρητορικές μίσους. Μια χώρα που δεν έχει το κουράγιο να δει τη λύση αλλά λες και θέλει να μπει ακόμα πιο βαθιά στο πρόβλημα. Μια χώρα στην κουλτούρα της οποίας η δουλειά δεν είναι αυτονόητη προϋπόθεση της ατομικής και της κοινωνικής προόδου. Μια χώρα στην οποία όσοι διεκδικούν την πολυσυλλεκτικότητα και την ισότητα φαντάζουν επιεικώς περιθωριακοί...

Σκέπτομαι και τις κοινωνικές κατηγορίες που βάρυναν στην εκλογική πλάστιγγα στην Αμερική. Στην Ελλάδα, οι ίδιες κοινωνικές κατηγορίες ζουν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, διαφόρων ειδών αποκλεισμούς. Ιδίως οι νέοι πορεύονται χωρίς μπούσουλα. Κι οι ξένοι, αφού επί δεκαετίες αντιμετώπιστηκαν σαν πρόβλημα που το κρύβαμε, μετατράπηκαν σε πρόβλημα που τροφοδοτεί τις κουλτούρες του μίσους – κουλτούρες που βρίσκουν υπόστρωμα να επεκταθούν και να διεκδικήσουν ρυθμιστικό ρόλο. Ξαναμπαινοντας στο κλίμα του Αντρέας Ντρέζεν, στα έγκατα της ευρωπαϊκότητας, της ανοχής, δηλαδή, της πολυπλοκότητας, της πνευματικότητας αλλά και της απελευθέρωσης των σωμάτων, της διεκδίκησης της έμφυλης ταυτότητας και της σεξουαλικότητας που είναι επιλογή καθεμιάς και καθενός στη ζωή, αναζητώ έναν αέρα αισιοδοξίας. Είναι ο ίδιος αέρας που φυσάει στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, στην Αριστοτέλους, στο λιμάνι, στα στέκια του φεστιβάλ και των φίλων τους. Ο αέρας της ελευθερίας. Φαντάζομαι ότι ζω σε μια ταινία του Καουρισμάκι. Ότι όλα τα ζόρια τελειώνουν κι ότι αυτός ο αέρας της ελευθερίας έχει απλωθεί, ως διά μαγείας, στη Θεσσαλονίκη, στην Αθήνα, στη χώρα, ότι η ανοιχτή κοινωνία για την οποία παλεύει ο καλλιτεχνικός μοντερνισμός, πολύπλοκη, ζωντανή, δυναμική, επιστρέφει στην Ελλάδα. Κλείνω τα μάτια. Γιατί η ζωή να μην είναι σινεμά...

@filmfestivalgr
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΟ TWITTER

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Συνέντευξη στην Αγγελική Πέτρου

ΑΝΤΡΕΑΣ ΝΤΡΕΖΕΝ

Μπορεί η διεθνής κινηματογραφική κοινότητα να έχει στρέψει το ενδιαφέρον της στη λεγόμενη Σχολή του Βερολίνου, αλλά ο γερμανός σκηνοθέτης που έχει την τιμητική του στο 53ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης απολαμβάνει τη θέση του εκτός του νυμφώνος. Άλλωστε, αυτό που τον ενδιαφέρει περισσότερο είναι η καθημερινότητα, οι χαμηλοί τόνοι, όσα γίνονται ρητά ή μένουν απόρρητα στις ανθρώπινες σχέσεις.

Αντλείτε τα θέματα των ταινιών σας από την καθημερινή ζωή και τις ανθρώπινες σχέσεις. Πώς διαλέγετε τις ιστορίες σας;

Εξαρτάται. Είναι πάντα δύσκολο να εντοπίσεις το θέμα σου σε μια καινούργια δουλειά. Είναι πάντα καλύτερο όταν προκύπτει τυχαία. Είναι πολύ δύσκολο να βγεις στο δρόμο και να πεις «θέλω να ακολουθήσω κάτι συγκεκριμένο». Συνήθως κάτι τέτοιο απλώς προκύπτει. Τα καλύτερα πράγματα συμβαίνουν τυχαία. Σε άλλες περιπτώσεις αναφέρομαι σε πραγματικές εμπειρίες και καταστάσεις της αληθινής ζωής, ενώ σε άλλες είναι οι σεναριογράφοι που έδωσαν τις ιδέες. Γι' αυτό και οι ταινίες μου έχουν συχνά διαφορετικό στυλ. Η αισθητική μιας ταινίας καθορίζεται πάντα από το σενάριο και την κεντρική ιδέα της – γι' αυτό συνήθως, όταν έχω μια ιδέα ψάχνω πρώτα τον τρόπο με τον οποίο θα την αναπαραστήσω με αισθητικούς όρους. Για παράδειγμα, όταν δουλεύω με τεχνικές αυτοσχεδιασμού, το αποτέλεσμα αναπόφευκτα έχει μεγαλύτερη σύνδεση με την καθημερινή ζωή, δεν μπορείς να εφαρμόσεις αυτή τη μέθοδο αν δεν γίνουν άμεσοι συσχετισμοί με την προσωπική εμπειρία των ηθοποιών και του σκηνοθέτη.

Το στοιχείο αυτοσχεδιασμού, για το οποίο μιλάτε, είναι εμφανές στην ταινία *Στα μισά του δρόμου*, όπου συνεργαστήκατε και με ερασιτέχνες ηθοποιούς. Τι σήμαινε αυτό για τη δουλειά σας;

Οι βασικοί πρωταγωνιστές είναι ασφαλώς επαγγελματίες. Κάποιοι άλλοι ηθοποιοί, άλλωστε, είχαν ελάχιστη εμπειρία, κυρίως από το χώρο του θεάτρου. Όσο για το ιατρικό προσωπικό που εμφανίζεται, οι γιατροί και νοσηλεύτες, στην πραγματικότητα υποδύθηκαν τους εαυτούς τους, τους καθημερινούς ρόλους τους στην πραγματική ζωή, οπότε έκαναν απλώς τη δουλειά τους. Σε γενικές γραμμές, η ταινία βρίσκεται ανάμεσα στο ντοκιμαντέρ και τη μυθοπλασία.

Στο παρελθόν έχετε γυρίσει πολλές ταινίες τεκμηρίωσης. Με ποια κριτήρια αποφασίζετε πώς θα προχωρήσετε – στο φιξόν ή στο ντοκιμαντέρ;

Εξαρτάται πάντα από την ιστορία της ταινίας. Για παράδειγμα, η ταινία *Στα μισά του δρόμου* δεν θα μπορούσε να γίνει ντοκιμαντέρ, λόγω του στόρι, που είναι πάρα πολύ προσωπικό, άρα τίθεται το ζήτημα της αξιοπρέπειας – χρειάζεται να σεβόμαστε την αξιοπρέπεια των ανθρώπων. Τι θέλω να πω; Η πραγματική

ιστορία στην οποία βασίστηκε η ταινία αφορούσε έναν ετοιμοθάνατο άνδρα με παιδιά. Καταλαβαίνετε ότι δεν θα μπορούσα να είμαι παρών με μια κάμερα και με το συνεργείο μου στη ζωή του. Θα δίσταζα, π.χ., να κινηματογραφήσω καταστάσεις στις οποίες ένα ζευγάρι τσακώνεται ή κάνει έρωτα για τελευταία φορά. Αυτά είναι ισχυρά κίνητρα, δίνουν ισχυρές σκηνές σε μια ταινία μυθοπλασίας, αλλά όχι για ένα ντοκιμαντέρ. Σε κάποιες άλλες ιδέες, το ντοκιμαντέρ λειτουργεί καλύτερα. Για παράδειγμα, μόλις έκανα ένα καινούργιο ντοκιμαντέρ για έναν νέο πολιτικό του Κοινοβουλίου του Βραδεμβούργου, τον οποίο ακολουθούσα για ένα χρόνο. Για μένα είναι θέμα με ιδιαίτερο ενδιαφέρον, καθώς ο ήρωάς μου, ένας επαγγελματίας της πολιτικής, έμπλεκε σε καταστάσεις απρόβλεπτες, που δεν θα μπορούσα να φανταστώ μόνος μου στο σπίτι καθισμένος μπροστά στον υπολογιστή μου. Άλλοτε λοιπόν είναι η πραγματικότητα που μου χαρίζει έμπνευση, ενώ άλλοτε είναι προτιμότερο να αναπαριστάς την πραγματικότητα για τις ανάγκες μιας ταινίας μυθοπλασίας.

Θα ήθελα την εμπειρία σας... Σε περιόδους κοινωνικής κρίσης, επηρεάζονται οι ανθρώπινες σχέσεις;

Αποφεύγω να κάνω ταινίες για πολιτικά θέματα. Προτιμώ να παρακολουθήσω μια οικογένεια όταν βρίσκεται σε προσωπική φάση και να δω το πώς εξελίσσονται τα πράγματα. Οι σκηνοθέτες δεν είναι πολιτικοί. Οφείλουν να λένε ιστορίες, γιατί οι άνθρωποι έρχονται στον κινηματογράφο για να διασκεδάσουν. Θέλουν να γελάσουν, θέλουν να κλάψουν και, τελικά, όλα αυτά μπορεί να τους βοηθήσουν να κατανοήσουν καλύτερα όλα όσα συμβαίνουν στην κοινωνία μας και τον κόσμο. Νομίζω ότι είναι κακή ιδέα να ξεκινάς την ιστορία σου μιλώντας για ιδεολογία ή για μια πολιτική ένταση. Καλύτερα να το κάνεις ανάποδα: να έχεις δηλαδή στα χέρια σου μια ιστορία όπου θ' αντανakλώνται οι τρόποι με τους οποίους λειτουργεί μια κοινωνία.

Παρ' ότι επικεντρώνεστε στους χαρακτήρες, προσέχετε και το κοινωνικοπολιτικό περιβάλλον μέσα στο οποίο αυτοί κινούνται.

Δεν γίνεται αλλιώς. Συχνά, οι χαρακτήρες στις ταινίες μου δεν είναι ούτε πολύ πλούσιοι ούτε πολύ φτωχοί. Βρίσκονται κάπου ανάμεσα. Είναι οι άνθρωποι που κατά μέσον όρο δημιουργούν το μεγαλύτερο μέρος της καθημερινότητας αυτού του κόσμου, όπως τη γνωρίζουμε. Είναι οι

ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΗ ΙΔΕΑ ΝΑ ΞΕΚΙΝΑΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΟΥ ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ Ή ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΝΤΑΣΗ. ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ ΑΝΑΠΟΔΑ

άνθρωποι που κουβαλούν, κατά κάποιον τρόπο, την κοινωνία μας. Γι' αυτό και είναι σημαντικό να μιλήσουμε για αυτούς. Για μένα, το ευρωπαϊκό σινεμά βρισκόταν πάντα σε μια δύσκολη κατάσταση: οι ευρωπαίοι κινηματογραφιστές, όπου κι βρίσκονται, έχουν πάντα να ανταγωνιστούν τον αμερικανικό κινηματογράφο, αυτήν την τεράστια βιομηχανία. Δεν ξέρω πώς είναι τα πράγματα στην Ελλάδα, αλλά στη Γερμανία βρισκόμαστε διαρκώς ενώπιον αυτής της κατάστασης, που είναι πολύ δύσκολη για να την αντέξεις. Δεν είμαστε σε θέση να δείχνουμε τεράστιες εκρήξεις ή να συνεργαστούμε με μεγάλους σταρ. Δεν μπορούμε να φτιάχνουμε ταινίες με το έτσι θέλω, για τις απαιτήσεις της παγκόσμιας αγοράς. Οπότε τι μπορούμε να κάνουμε; Μπορούμε να μιλήσουμε μόνο για τη δική μας πραγματικότητα, αυτήν που έχουμε μέσα στο σπίτι μας – γιατί αυτό είναι κάτι που δεν μπορούν να κάνουν οι Αμερικάνοι. Δεν μπορούν να πουν τι συμβαίνει στους δικούς μας δρόμους και, κάποιες φορές, ένα ταξίδι μέσα στο διαμέρισμά μας μπορεί να φανεί πολύ πιο ενδιαφέρον από ένα ταξίδι σ' ένα μακρινό γαλαξία. Αυτή είναι, πιστεύω, η ευκαιρία που μας δίνεται.

Γεννηθήκατε και μεγαλώσατε στην Ανατολική Γερμανία. Πώς επηρέασε η πολιτική κατάσταση την καλλιτεχνική ταυτότητά σας;

Την επηρέασε, όπως κάθε εμπειρία της ζωής μας επηρεάζει την οπτική μας. Προσωπικά, με χαρακτήρισε η εμπειρία της μετάβασης, στις αρχές του 1990, από μια κοινωνική πραγματικότητα, αυτή της Ανατολικής Γερμανίας, σε μια άλλη. Αυτό για μένα σήμαινε ότι εμείς φτιάξαμε τα πάντα στην κοινωνία μας, και κατά συνέπεια μπορούμε και να τα αλλάξουμε. Αυτή είναι η εμπειρία μου, και γι' αυτό πιστεύω ότι είναι πάντα χρήσιμο να έχουμε πολιτική άποψη και να ασκούμε κριτική στην κοινωνία. Μ' αυτόν τον τρόπο μπορούμε να στοχαζόμαστε πάνω στα προβλήματα έτσι ώστε να τα αλλάζουμε – είναι το βιωματικό μάθημα που πήραμε από ό,τι ακολούθησε την πτώση του Τείχους του Βερολίνου.

Έχετε συγκεκριμένα μελλοντικά σχέδια;

Πάντα δυσκολεύομαι να μιλάω για αυτά. Τώρα δουλεύω πάνω σε μερικά σενάρια... Πιθανόν ν' αρχίσω να γυρνάω μια ταινία για παιδιά τον επόμενο χρόνο. Ήθελα από καιρό να κάνω μια ταινία για παιδιά, γιατί αυτά είναι το μελλοντικό μας κοινό. Και αν δεν προσέξεις το αυριανό σου κοινό...

#4

1 Ούλριχ Ζάιντλ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

- Μια πιστή χριστιανή προσφέρει εθελοντική εργασία στις διακοπές της. Στο καθημερινό της προσκύνημα στη Βιέννη, κουβαλά ένα άγαλμα της Παναγίας μισό μέτρο, μέχρι που ο μουσουλμάνος σύζυγός της επιστρέφει από την Αίγυπτο. Τραγουδάνε, προσεύχονται και τσακώνονται.
- Πρόκειται για τη δεύτερη ταινία της «Τριλογίας του Παραδείσου». Αφετηρία της σεναριακής ιδέας ήταν η πραγματική ιστορία που ο σκηνοθέτης παρουσίασε στο ντοκιμαντέρ *Χριστέ μου, ξέρεις*.

«Το σώμα πάντα παίζει σημαντικό ρόλο στις ταινίες μου. Με ενθουσιάζει να κρατάω την κάμερα πολύ κοντά στο δέρμα, δείχνοντας την πραγματική μορφή και υπόσταση των ανθρώπων. Για μένα, σ' αυτήν ακριβώς την μη βελτιωμένη μορφή, μπορείς να βρεις κάτι όπως η ομορφιά». - Ούλριχ Ζάιντλ

2 Γκονσάλο Τομπάλ ΒΙΓΕΓΑΣ

- Δύο ξαδέρφια επιστρέφουν στη γενέτειρα για την κηδεία του παππού.
- Η ταινία διακρίθηκε στο φεστιβάλ του Μπουένος Άιρες.

«Θέλησα να εστιάσω στην αποτύπωση εσωτερικών καταστάσεων, κινηματογράφησα ένα συναισθηματικό και υπαρξιακό ταξίδι, αναζητώντας την ένταση στη δουλειά μου με τους ηθοποιούς αλλά και στον τρόπο λήψης κάθε σκηνής. Η ταινία μιλάει για το πόσο αναπόφευκτη είναι η ενηλικίωση, το πόση δύναμη έχουν οι ρίζες του ατόμου και πώς ο καθένας βρίσκει έναν τρόπο να τις αντιμετωπίσει». - Γκονσάλο Τομπάλ

3 Κλέμπερ Μεντόνσα Φίλιου ΗΧΟΙ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

- Η ζωή σε μια ήσυχη γειτονιά μιας βραζιλιανικής πόλης αλλάζει όταν εγκαθίσταται εκεί μιας ιδιωτική εταιρεία σεκιούριτι.
- Η ταινία απέσπασε σειρά βραβείων στα διεθνή φεστιβάλ, μεταξύ άλλων και το FIPRESCI του Φεστιβάλ του Ρότερνταμ.

«Το μεγαλύτερο μέρος της ταινίας βασίζεται σε παρατηρήσεις για πράγματα που συμβαίνουν στην πραγματική ζωή δίπλα στον δρόμο, ή ακριβώς έξω από το παράθυρό μου ή στη στέγη του σπιτιού του γείτονα. Οι ιδιαίτερες εντάσεις που συνθέτουν τη βραζιλιανική κοινωνία αντανακλώνται στο βάρος και στην όψη της τοπικής αρχιτεκτονικής η οποία είναι χαο-

ΕΙΚΟΝΕΣ & ΗΧΟΙ ΑΛΛΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Ο Κόρι Μακ'Αμπι πιάνει την κιθάρα του, η πιο διάσημη τραγουδοποιός της Νότιας Αμερικής ζωντανεύει επί της οθόνης, ένας ηχολήπτης μαθαίνει τον κόσμο του σινεμά τρόμου... Συντονιζόμαστε στα ηχοτοπία μακρινών, μυστικών κόσμων.

τικά εκλεκτική. Οι χαρακτήρες αυτής της ταινίας αποτελούν επίσης μέρος ενός κοινωνικού τοπίου αποτελούμενου από αφέντες και υπηρέτες που ενώ μπορεί να φαντάζει ακόμα και σύγχρονο, στην πραγματικότητα έχει τις ρίζες του στο παρελθόν». - *Κλέμπερ Μεντόνσα Φίλιου*

4 Σεμπάστιαν Μάιζε ΑΣΑΛΕΥΤΗ ΖΩΗ

- Η ιστορία μιας ήρεμης οικογένειας διαταράσσεται όταν ο μεγάλος γιος ανακαλύπτει πως ο πατέρας του επισκέπτεται πόρνες και τις βάζει να παίζουν το ρόλο της κόρης του.
- Το ρόλο της πόρνης, λόγω της οποίας αποκαλύπτεται η ιστορία, υποδύεται η νεαρή καλλιτέχνης Άνια Πλασκ, γνωστότερη ως Soap & Skin. Ο σκηνοθέτης την πλησίασε όταν άκουσε τη διασκευή της στο γαλλικό χιτ της δεκαετίας του '80 «Voyage Voyage».

«Το θεμελιώδες ερώτημα είναι από πού ξεκινά η ενοχή. Σε ποιο σημείο πρέπει μία κοινωνία να στερεί το άτομο από την ελεύθερη βούληση, και μαζί μ' αυτή κάθε δυνατότητα αυτοδιάθεσης, και από ποιο σημείο και μετά νομιμοποιείται και οφείλει να παρεμβαίνει κανονιστικά στις ζωές των ανθρώπων. Στην κοινωνία μας, κανείς δεν μπορεί να τιμωρηθεί για κάτι που υπάρχει μόνο στο μυαλό του. Αυτό που με συνάρπασε όμως στο θέμα της παιδοφιλίας είναι πώς αμφισβητείται η αρχή αυτή σε συγκεκριμένες περιπτώσεις». - *Σεμπάστιαν Μάιζε*

5 Γκαμπριέλ Μαρίνιο ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΜΥΣΤΙΚΟΣ

- Μια έφηβη κοπέλα το σκάει από το σπίτι της και διασχίζει μόνη της το Μεξικό.
- Ο σκηνοθέτης Γκαμπριέλ Μαρίνιο γνωρίζει την πρωταγωνίστριά του Λουσία Ουρίμπε από τότε που εκείνη ήταν 11 χρονών. Ο Μαρίνιο έγραψε το ρόλο ειδικά γι' αυτήν.
- Όλοι οι χαρακτήρες στις ταινίες του Μαρίνιο έως τώρα είναι γυναικείοι, γιατί του «δίνουν την ελευθερία να είναι πιο λογικός και συναισθηματικός».
- Η φωτογραφία της ταινίας έχει επιρροές από τη φωτογράφο Ναν Γκόλντιν και τον ζωγράφο Έντουαρντ Χόπερ.

«Δούλενα πάνω στο σχέδιο για αυτή την ταινία σχεδόν τέσσερα χρόνια – από το πρώτο βερσιόν του σεναρίου μέχρι το τελικό μοντάζ. Στο μυαλό μου είχα την ιδέα να παρουσιάσω ένα αληθινό και άμεσο πορτρέτο ενός κοριτσιού από το Μεξικό. Σαν από παράθυρο, παρατηρούμε το κορίτσι αυτό και τον κόσμο του. Έναν κόσμο που, ιδωμένος απ' έξω, φαντάζει ήρεμος και ακίνητος, όσο πιο κοντά πλησιάζεις όμως, βλέπεις μικρές αναταραχές και τότε είσαι βέβαιος ότι κάτω από την επιφάνεια κρύβεται ένας άλλος κόσμος». - *Γκαμπριέλ Μαρίνιο*

6 Σεργκέι Λοζνίτσα ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

- Την περίοδο του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, ένας παρτιζάνος, ύποπτος για προδοσία, συλλαμβάνεται από τους συντρόφους του για να εκτελεστεί. Καθώς όμως πέφτει η νυχτερινή ομίχλη, τα όρια ανάμεσα στο σκοτάδι και το φως αλλά και ανάμεσα στην αθωότητα και την ενοχή, θολώνουν ακόμα περισσότερο.
- Ο Λευκορώσος σκηνοθέτης Σεργκέι Λοζνίτσα

βραβεύτηκε για την ταινία αυτή με το βραβείο FIPRESCI στις Κάννες.

- Βραβείο καλύτερης ταινίας στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου στο Γιερεβάν.

«Ο Σουσένια κατηγορείται για κάτι το οποίο δεν έκανε, και δεν έχει κανέναν τρόπο να αποδείξει την αθωότητά του. Είναι ολομόναχος, ενώ ακόμα και η γυναίκα του τον υποπτεύεται. Η μοναξιά του ήρωα στην προσπάθειά του να επικοινωνήσει με μια κοινωνία που δεν τον εμπιστεύεται, καθιστά τόσο σημαντικό το βιβλίο του Βασιλί Μπίκοφ». - *Σεργκέι Λοζνίτσα*

7 Ραφαέλ Ουεγιέ ΚΑΜΙΟΝΙ

- Μια οικογένεια επανενώνεται έπειτα από ένα τραγικό δυστύχημα. Ένα συγκινητικό οδοιπορικό συναισθημάτων και εικόνων.
- Η ταινία είναι βασισμένη σε αυτοβιογραφικά στοιχεία του σκηνοθέτη, καθώς και ο πατέρας του υπήρξε οδηγός φορτηγού, όπως ο κεντρικός ήρωας του φιλμ.
- Η ταινία τιμήθηκε με το βραβείο Οικουμενικής Επιτροπής και το βραβείο Σκηνοθεσίας στο φεστιβάλ του Κάρλοβι Βάρι.

«Μια ταινία για ένα και μόνο πρόσωπο – έναν φορτηγατζή, όπως ήταν ο πατέρας μου. Η ταινία δεν είναι καθόλου αυτοβιογραφική, αλλά στο σύνολό της είναι εμπνευσμένη από τη ζωή του, τους συνεργάτες του, τ' αδέρφια του. Μια ταινία για έναν πατέρα που πρέπει να φτιάξει τη ζωή του από την αρχή και για τους γιους του, οι οποίοι θέλοντας να τον βοηθήσουν σε αυτή την νέα προσπάθεια, θα καταφέρουν να ξαναγυρίσουν στην πηγή». - *Ραφαέλ Ουεγιέ*

8 Πάμπλο Λαραϊν ΝΟ

- Ένας νεαρός διαφημιστής (Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ) αναλαμβάνει μια ριψοκίνδυνη καμπάνια ενάντια στο καθεστώς Πινοσέτ στη Χιλή του 1988.
- Το *No* ολοκληρώνει την τριλογία του σκηνοθέτη με θέμα τη δικτατορία στη Χιλή (οι άλλες ταινίες είναι οι *Tony Manero* και *Post Mortem*).

«Για μένα η εκστρατεία αυτή αποτελούσε το πρώτο βήμα προς την εδραίωση του καπιταλισμού ως μοναδικού βιώσιμου συστήματος στη Χιλή. Δεν πρόκειται για μεταφορική έννοια – έχουμε να κάνουμε με τον άμεσο καπιταλισμό, ένα γνήσιο και αληθινό προϊόν της διαφήμισης, που περνά στο πεδίο της πολιτικής». - *Πάμπλο Λαραϊν*

9 Αντρές Γουντ Η ΒΙΟΛΕΤΑ ΠΗΓΕ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

- Η συναρπαστική βιογραφία της Χιλιανής Βιολέτα Πάρα, της διασημότερης πρέσβειρας του λατινοαμερικάνικου φολκ.
- Τραγουδίστρια, συγγραφέας, ποιήτρια, ζωγράφος, κεραμίστρια, ήταν η πρώτη Λατινοαμερικανική καλλιτέχνης που έκανε έκθεση στο Λούβρο το 1964. Η φήμη της είναι ανάλογη της Εντίθ Πιαφ ή του Μπομπ Ντίλαν.
- Κομμάτια της έχουν διασκευάσει κατά καιρούς οι Τζόαν Μπαέζ, U2, Faith No More, Σακίρα, Μερσέντες Σόσα, Buena Vista Social Club, κ.ά.

- Όταν ο έρωτας της ζωής της, ο ελβετός ανθρωπολόγος Ζιλμπερτ Φαβρ την εγκατέλειψε, δήλωσε: «Την ημέρα που δεν θα έχω έναν έρωτα να του αφιερώσω τα τραγούδια μου, θα αφήσω την κιθάρα μου σε μια γωνιά και θα πεθάνω». Κι έτσι έκανε. Το 1967, σε ηλικία πενήντα ετών, αυτοκτόνησε, αφήνοντας πίσω της κομμάτια αναλλοίωτα στο χρόνο.

«Πιστεύω και ελπίζω ότι η ταινία που δημιουργήσαμε έχει πολλά διαφορετικά επίπεδα. Οι ταινίες εξάλλου δέχονται διαφορετικές αναγνώσεις ανάλογα με τη χώρα και το κοινό. Νομίζω ότι είναι αδύνατον να δημιουργήσεις μια ταινία για όλους. Η ταινία που δημιουργήσαμε δείχνει την Πάρα που θέλαμε εμείς να δείξουμε. Μια ηρωίδα σκεπτόμενη, αστεία, αλλά και συνάμα λυπημένη». - *Αντρές Γουντ*

10 Λι Ρούιτζου ΝΑ ΠΕΤΑΞΩ ΜΕ ΤΟΝ ΓΕΡΑΝΟ

- Ο ηλικιωμένος Λάο Μα, στο λυκόφως της ζωής του, έρχεται σε ρήξη με τους κρατικούς νόμους της σύγχρονης Κίνας, σε μια βαθιά ανθρώπινη ιστορία.
- Η ταινία βασίζεται στο διήγημα του κινέζου συγγραφέα Σου Τονγκ «Πες τους πως έφυγα με τον λευκό γερανό». Ο ίδιος συγγραφέας έχει γράψει το μυθιστόρημα *Σήκωσε τα κόκκινα φανάρια*, που μετέφερε στον κινηματογράφο το 1991 ο Ζανγκ Γιμού.
- Ο κεντρικός ήρωας επιθυμεί να «πετάξει» επάνω σε έναν λευκό γερανό, σύμβολο μακροζωίας, προς τον παράδεισο και να παραμείνει αθάνατος, όπως ακριβώς αναφέρει και ένας κινεζικός θρύλος.

«Ένας ηλικιωμένος άνδρας θέλει η ψυχή του να ανέλθει στον ουρανό ενώ ταυτόχρονα διστάζει να αποχωριστεί τη γη. Η ιστορία αυτού του ηλικιωμένου άνδρα μου επέτρεψε να κατανοήσω, έστω με πολύ βραδείς ρυθμούς, ότι η ζωή μας στη γη είναι απλώς ένα τέλος που συγχωνεύεται με μια αρχή και ότι είναι απλώς ένα θείο παιχνίδι, το θείο παιχνίδι της ζωής». - *Λι Ρούιτζου*

11 Φιν Τροχ ΚΙΝΤ

- Μελέτη της παιδικής ψυχής, με επίκεντρο τον μικρό Κιντ, η ζωή του οποίου ανατρέπεται όταν η μητέρα του δολοφονείται.
- Η σκηνοθέτρια είχε τιμηθεί με Χρυσό Αλέξανδρο για την ταινία *Η ευτυχία του άλλου* στο 46ο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.
- Η Γκαμπριέλα Καρίτσο, που παίζει τη μητέρα των δυο παιδιών, είναι χορεύτρια. Το *Κιντ* είναι η πρώτη της κινηματογραφική εμφάνιση.

«Διαβάζω συχνά πως ο Μπέργκμαν μ' έχει επηρεάσει πολύ – το ίδιο λένε και για τον Ατόμ Εγκογιάν... Εγώ δεν μπορώ να πω, ασφαλώς, κάτι τέτοιο. Ο πατέρας μου ήταν ο μοντέρ Λούντο Τροχ, που από παιδί με τράβηξε στο σινεμά. Μ' ενδιαφέρει να λέω ιστορίες για τη μοναξιά και την απουσία συναισθημάτων, σε "μη-στιγμές", όπως θέλω να τις αποκαλώ». - *Φιν Τροχ*

12 Τσααλά Ζεντζιρτζί, Γκιγιόμ Τζοβανέτι ΝΟΥΡ

- Η ιστορία ενός μέλους της τρανσέξουαλ κοινότητας των Κούσρας στο Πακιστάν, που θέλει να μεταμορφωθεί ξανά σε άντρα.
- Ο Νουρ, ο πρωταγωνιστής της ταινίας, δεν εί-

ναι ηθοποιός. Γνωρίστηκε με τους σκηνοθέτες σ' ένα από τα ταξίδια τους στο Πακιστάν.

- Το σκηνοθετικό δίδυμο ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο και βασίζει τις ταινίες του σε αληθινές ιστορίες των ανθρώπων που συναντά. Έχουν ταξιδέψει πολλές φορές στο Πακιστάν και λένε πως είναι από τις πιο «κινηματογραφικές» χώρες του πλανήτη.

«Επισκεφτήκαμε το Πακιστάν πριν από 10 χρόνια, το 2002. Λόγω της σύνδεσης και της καταγωγής μας απ' την Τουρκία, πιστεύαμε πως θα βρούμε πολλές ομοιότητες. Συμφωνήσαμε για πρώτη φορά να κάνουμε την ταινία από ένα συμβάν ανεκδοτολογικού τύπου: σε ένα τοπικό πανηγύρι, ένας ντόπιος πλησίασε τον Γκιγιόμ, που δεν έχει και πολλές τρίχες στο πρόσωπό του, και του είπε: "Μην ανησυχείς, θα σου βρούμε νύφη κι εσύ μην έχεις γενειάδα!". - *Τσααλά Ζεντζιρτζί, Γκιγιόμ Τζοβανέτι*

13 Κόρι Μακ Άμπι ΚΡΕΪΖΙ ΚΑΙ ΘΙΦ

- Ένας ύμνος στην παιδική αθωότητα, με πρωταγωνιστές δυο παιδιά, την Κρέϊζι και τον Θίφ, οι οποίοι ξεκινούν ένα μαγικό ταξίδι στον κόσμο της φαντασίας.
- Πρωταγωνιστές της ταινίας είναι τα παιδιά του σκηνοθέτη Κόρι Μακ Άμπι, η επτάχρονη Ουίλα Βι και ο δίχρονος Τζον Χακ.
- Ο σκηνοθέτης-μουσικός Κόρι Μακ Άμπι, υπεύθυνος για το ονειρικό *The American Astronaut*, είναι επίσης ο επικεφαλής της μπάντας The Billy Nayer Show, που υπογράφει και τη μουσική της ταινίας.
- Τα μουσικά στοιχεία και οι τοποθεσίες των γυρισμάτων είναι εμπνευσμένα από τα πρώτα επεισόδια του Sesame Street.

«Απαντώντας στην κατάσταση που επικρατεί στον σημερινό κόσμο θεώρησα ότι ένα τίμιο πορτρέτο της παιδικής ηλικίας ήταν απαραίτητο. Θέλησα να προσφέρω κάτι θετικό για ένα θέμα που αγαπώ». - *Κόρι Μακ Άμπι*

Μετά το τέλος της προβολής, θα ακολουθήσει μια μικρή συναυλία του Κόρι Μακ Άμπι στο χώρο της αίθουσας John Cassavetes.

14 Πίτερ Στρίκλαντ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΩΝ ΜΠΕΡΜΠΕΡΙΑΝ

- Ένας ηχολήπτης που πιάνει δουλειά σ' ένα στούντιο παραγωγής φτηνών ταινιών τρόμου στην Ιταλία, βυθίζεται σιγά σιγά σ' έναν κόσμο παράνοιας.
- Στην ταινία πρωταγωνιστεί η Τόνι Σωτηροπούλου, το νέο «κορίτσι του Τζέιμς Μποντ», που ανέλαβε αυτόν το ρόλο παράλληλα με το ρόλο της στο *Skyfall* (δείτε ΣΕΛ. 14).
- Πρωτότυπη μουσική για την ταινία έγραψαν οι Broadcast, και την αφιερώνουν στην Τρις Κίβαν, που έφυγε από τη ζωή στις αρχές του 2011.

«Η ταινία δεν θα γινόταν αν δεν συμμετείχαν σ' αυτήν άνθρωποι που όντως εργάζονται σ' αυτόν τον κόσμο. Ο ήχος έχει τόσο πρωταγωνιστικό ρόλο που θεώρησα σημαντικό να έχουμε χαρακτήρες που εμπλέκονται στη διοργάνωση ηχητικών επιδείξεων και στη δημιουργία μουσικής. Ένιωσα ότι ήταν σωστό να εστιάσω σε πιο αφανείς ανθρώπους». - *Πίτερ Στρίκλαντ*

Ο πειραματισμός, η ταυτότητα (εθνική, καλλιτεχνική, κοινωνική), οι υποκουλτούρες αλλά και η διεκδίκηση της ελευθερίας είναι θέματα πανανθρώπινα. Και οι τέσσερις κινηματογραφιστές που κλείνουν το διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ, ασχολούμενοι με θέματα της δικής τους κουλτούρας, αποδεικνύουν ότι το τοπικό είναι παγκόσμιο (αρκεί να μην έχεις ροπή στην εσωστρέφεια).

ΣΙΝΕΜΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΝΕΙ

Νοτιοδυτικά μας στο χάρτη της υφελίου εκτείνεται η Βραζιλία. Από εκεί κατάγεται ένας σκηνοθέτης που γυρίζει μικρού μήκους ταινίες από τη δεκαετία του 1990. Με μια δόση μαγικού ρεαλισμού, το τοπίο της χώρας του γίνεται αγνώριστο και η ιστορία του, για μια γυναίκα που μπορεί να γεννηθεί, να μεγαλώσει, να γεννήσει και να πεθάνει μέσα σε μία μέρα, μας κάνει να καταλάβουμε τι σημαίνει τελικά αυτό το περιλάλητο «larger than life».

Συνέντευξη στην Γκέλυ Μαδεμλή

ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΑ
Εντουάρντο Νούνες

Η ταινία σας παίζει σκοπίμως με τις συμβάσεις σύμφωνα με τις οποίες αντιλαμβάνομαστε το χρόνο και το χώρο. Ωστόσο, με τον τίτλο της, μας δίνετε συντεταγμένες. Γιατί;

Μπορεί να είναι δείκτης τόπου, αλλά επίσης αναφέρεται και στο όνομα ενός ανέμου που φέρνει τη βροχή στην ακτή της Βραζιλίας. Μου άρεσε για δύο λόγους. Τοποθετεί την ταινία σε μια περιοχή της χώρας που ουσιαστικά δεν υπάρχει – αρκεί να φέρει κανείς στο μυαλό του το σχήμα της Βραζιλίας στο χάρτη – κι έτσι αυτό υποβάλλει την αίσθηση ενός μη-τόπου, μια μαγική ατμόσφαιρα. Επίσης, καταλαβαίνουμε τον τίτλο μέσα απ' το όνομα ενός ανέμου – στοιχείου που δεν μπορούμε να δούμε, αλλά μόνο να νιώσουμε – που φέρνει την αλλαγή σε αυτή τη μικρή κοινότητα όπου διαδραματίζεται η ιστορία.

Αναπαριστάνετε έναν κόσμο γεμάτο χρώματα, ήχους και μυρωδιές, στην κλίμακα του γκρίζου. Επίσης, το κάδρο είναι μεγαλύτερο κι από σινεμασκόπ. Γιατί είναι τόσο σημαντικό για σας να απομακρυνθείτε από την καθημερινή πραγματικότητα; Συγγενεύει αυτός ο «διευρυμένος

κόσμος» με την παράδοση του μαγικού ρεαλισμού της Λατινικής Αμερικής;

Η ασπρόμαυρη φωτογραφία και η αναλογία του κάδρου όντως απομακρύνουν την ταινία από την πραγματικότητα, γιατί ήθελα να γίνει σαφές στον θεατή πως παρακολουθεί την ιστορία κάποιου άλλου, μια φαντασία. Αγαπώ τη λατινοαμερικανική λογοτεχνία (ειδικά τον Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες), αλλά ο μαγικός ρεαλισμός έχει διαφορετικές διαστάσεις στα δικά μου θέματα. Προσωπικά με συναρπάζουν μοτίβα όπως οι καιρικές συνθήκες, και βλέπω πώς επηρεάζουν τη ζωή των χαρακτήρων μου.

Όταν το κορίτσι ξυπνά, στο σώμα μιας γυναίκας, ακούμε τη μουσική και βλέπουμε μια περιοδεύουσα ορχήστρα που μοιάζουν παγανιστές. Γιατί εντάξατε τη συγκεκριμένη σκηνή και πώς εισάγετε τη μουσική στον κόσμο μιας ταινίας;

Λατρεύω τις τοπικές κουλτούρες. Ο χορός που βλέπουμε στην ταινία λέγεται Folia dos Reis και οι ντόπιοι τον χορεύουν ακριβώς όπως στην ταινία. Δυστυχώς η μαζική κουλτούρα κονιορτοποιεί όλες αυτές τις μικρές

τελετουργίες και κάνουν επιτακτική την ανάγκη της διατήρησής τους. Υπάρχει μια δόση μαγείας σ' αυτήν τη σκηνή, που συντελεί στη γενική ατμόσφαιρα της ταινίας, ειδικά στο συγκεκριμένο σημείο της αφήγησης, στο σημείο που το κορίτσι γίνεται γυναίκα. Η μουσική πάντα μας βοηθά να αποδράσουμε απ' την πραγματικότητα, τόσο στον έξω κόσμο, όσο και στον κόσμο που χτίζει η ταινία. Κι οπωσδήποτε μετασχηματίζει την έννοια του χρόνου.

Πέρα από την ίδια την κυκλική δομή της ταινίας, βλέπουμε και πολλά μοτίβα κύκλων και στρογγυλών επιφανειών. Ωστόσο, μπορούμε να αποφύγουμε να σκεφτόμαστε γραμμικά, τοποθετώντας δηλαδή τις σκέψεις μας σε γραμμική ακολουθία, παρακολουθώντας μια ταινία;

Η ταινία ξεκινάει και καταλήγει στο ίδιο μέρος. Η Κλαρίς επισκέπτεται κάποιες περιοχές στην αρχή και το τέλος της ταινίας, όπου θα επιστρέψει αργότερα. Αναμφίβολα, η κυκλική αφήγηση εδώ αναφέρεται στην κυκλική επαναληπτικότητα των ζωών μας. Παράλληλα, η Κλαρίς αλληλεπιδρά με τους γύρω της και τους αναγκάζει ν' αλλάξουν την οπτική τους

στη ζωή. Οπότε κατανοούμε την ταινία μ' ένα γραμμικό μοντέλο, αλλά στην πραγματικότητα η σχέση μας με αυτήν είναι ένας κύκλος που δεν κλείνει ποτέ.

Η ταινία ταξιδεύει από φεστιβάλ σε φεστιβάλ και παίζεται σε κινηματογραφικές αίθουσες. Ωστόσο, στην πορεία των ετών, πολλοί θεατές πρέπει να συμβιβαστούν και να δουν την ταινία σε πολύ, πολύ μικρότερες οθόνες. Πώς αντιμετωπίζετε αυτήν την προοπτική;

Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό στοιχείο. Γυρίζοντας την ταινία σ' αυτήν την αναλογία κάδρου, γνωρίζαμε εξ αρχής πως θα ήταν πολύ δύσκολο να προβάλλουμε στο μέλλον την ταινία στην τηλεόραση. Αλλά είχαμε στο μυαλό μας την κινηματογραφική αίθουσα, όχι μόνο εξαιτίας του σχήματος του κάδρου, αλλά και λόγω του ήχου, που πρέπει κυριολεκτικά να σε περικυκλώνει. Η ιδέα ήταν η αξιοποίηση του χώρου ενός σινεμά ως επέκτασης της ταινίας. Όταν η οθόνη γίνεται μαύρη, η αίθουσα σκοτεινιάζει, κι ένας θεατής δεν μπορεί να διακρίνει καν τον διπλανό του. Έτσι μόνο μπορεί να μεταφερθεί σ' έναν άλλο κόσμο.

Αυτός ο σκηνοθέτης έχει τις ρίζες του στη Θεσσαλονίκη – οι πρόγονοί του έφτασαν εδώ από την Ισπανία των 15ο αιώνα, και οι γιαγιάδες και παππούδες του έφυγαν για το Ισραήλ τη δεκαετία του 1930.

Στην πρώτη του ταινία, αναζητά τις ρίζες, όχι μόνο της δικής του ταυτότητας, αλλά και αυτής ενός ολόκληρου λαού, διαβάζοντας το βιβλίο της ιστορίας ενός ηλικιωμένου ζευγαριού που εγκαταλείπει με τον τρόπο του τα εγκόσμια, ξεκινώντας απ' το τελευταίο της κεφάλαιο.

Συνέντευξη στην Γκέλυ Μαδεμλή

ΜΙΛΗΣΕ ΜΝΗΜΗ...

Ο τίτλος εργασίας της ταινίας ήταν Χαγιούτα και Μπερλ. Αντί να μας κατευθύνετε στα επικεντρωθούμε στα πρόσωπα των πρωταγωνιστών, επιλέγετε τον τίτλο Επίλογος, που παραπέμπει σε βιβλίο. Γιατί;

Τα συγκεκριμένα ονόματα έχουν πολλά σημασιολογικά για τους Ισραηλινούς. Αφενός, είναι αρκετά παλιομοδίτικα, οπότε σε παραπέμπουν κατευθείαν στο παρελθόν, στις απαρχές της ίδρυσης του κράτους. Αφετέρου, αναφέρονται σε ιστορικές φιγούρες: στον Μπερλ Κατζνελσόν, ηγέτη του εργατικού κινήματος, και στη Χαγιούτα Μποςέλ, πρωτοπόρο φεμινίστρια του Ισραήλ. Ήθελα να κάνω τους ανθρώπους να σκεφτούν τις απαρχές της εθνικής αφήγησης, να σκεφτούν τον πρόλογο, δηλαδή, μέσα από τον επίλογο. Το γράψιμο του σεναρίου ήταν μια σύνθετη διαδικασία για μένα. Στόχος μου ήταν να θίξω το πέρασμα της ισραηλινής κοινωνίας, από ένα κοινωνικό, δημοκρατικό κράτος σε μια καπιταλιστική κοινωνία που έχει ιδιωτικοποιήσει τα πάντα. Ωστόσο, γεννήθηκε μέσα από την επώδυνη παρατήρηση των τελευταίων ημερών της ζωής των παππούδων μου, που προσβλήθηκαν και οι δύο από καρκίνο, και ένιωθαν, καθώς μεγάλωναν, πως γίνονταν αόρατοι, περιττοί, βάρος στην ίδια την κοινωνία που είχαν δημιουργήσει. Κατάλαβα πως η ταινία δεν θα μπορούσε να μιλά μόνο για τη φτώχεια ή την αρρώστια, αλλά θα έπρεπε να μιλά για τη μοναξιά, την κρίση ταυτότητας, την εγκατάλειψη και γι' αυτό το συναίσθημα ότι είσαι αόρατος.

Ο Μπερλ έχει μια λογομαχία με έναν πωλητή μεταχειρισμένων βιβλίων. Τι σημασία έχει για σας αυτή η σκηνή;

Η αντιπαράθεση ανάμεσα στον βιβλιοπώλη και τον Μπερλ έχει δύο επίπεδα. Πρώτα πρώτα, αφορά το περιεχόμενο των βιβλίων. Ενώ ο πρώτος, που διαβάζει πια μεταμο-

ντέρνα φιλοσοφία, τα αντιμετωπίζει σαν απομεινάρια του μακρινού παρελθόντος, μιας ξεχασμένης ταιπότητας, μιας ρομαντικής ιουδαϊκής φιλοσοφίας που συνδέθηκε με τις απαρχές του εβραϊκού κράτους όταν χρειαζόταν η έννοια της εθνικής ιδεολογίας, ο δεύτερος τα μεταχειρίζεται σαν ιερά κείμενα πάνω στα οποία βασίστηκε η σιωνιστική ιουδαϊκή αφήγηση, άρα και χάρη στα οποία έγινε πιθανή η Σιωνιστική Επανάσταση των αρχών του 20ού αιώνα, άρα και η ίδρυση του κράτους του Ισραήλ. Ο Μπερλ τα αντιμετωπίζει σαν στοιχεία ηθικής ευθύνης, υπαρξιακά διατάγματα, χρονικά ονείρων, ενώ ο πωλητής σαν υλικό μαγείας που κόβεις και ράβεις στα μέτρα σου, αλλά είναι διάτρητο όταν περνά στη σφαίρα της συζήτησης, ένα συνονθύλευμα λέξεων κενών ευθύνης και ιστορικού περιεχομένου. Ο Μπερλ απογοητεύεται απ' τον τρόπο με τον οποίο ο υπάλληλος αντιμετωπίζει τα βιβλία σαν καταναλωτικά προϊόντα και την προηγούμενη ιδεολογία που έκανε το Ισραήλ κράτος ευμάρειας, όπου επιτεύχθηκαν διάφορα κοινωνικά αγαθά όπως η εργατική ένωση ή τα κιμπούτς. Η έλλειψη σεβασμού στην ιστορική αφήγηση διαλύει τον κοινωνικό ιστό της χώρας και την οδηγεί, όχι μόνο στην οικονομική απομόνωση, αλλά επίσης και στην πνευματική.

Βλέποντας την ταινία σκεφτόμουν την ιστορία του αυστριακού συγγραφέα Στέφαν Τσβάιχ και της γυναίκας του, που αυτοκτόνησαν την περίοδο του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Δεν υπάρχει κάποια άμεση σχέση. Από το 2008 και στο εξής, περισσότερα από 100 ηλικιωμένα ζευγάρια που έχασαν το εισόδημά τους αποφάσισαν να βάλουν τέλος στη ζωή τους, για να μη γίνουν βάρος στην οικογένειά τους ή για να μην πεθάνουν σε απόλυτη εξα-

θλίωση. Θυμάμαι, το 2003, τον Μπέντζαμιν Νετανιάχου να λέει σε μια συνέντευξή του σε εφημερίδα ευρείας κυκλοφορίας στο Ισραήλ, πως ο Νταβίντ Μπεν Γκουριόν, ο πρώτος πρωθυπουργός του Ισραήλ, έκανε ένα μεγάλο λάθος όταν έθεσε τις βάσεις ενός κοινωνικού κράτους γιατί αυτό ευθύνεται για τη σημερινή κατάσταση της οικονομίας, και πως πρέπει να ψάξουμε στο παρελθόν τις αιτίες για τα προβλήματα του παρόντος. Δεν πρόκειται για μια προσωπική ιστορία. Άλλωστε, ούτε αυτοί οι πρωτοπόροι πίστευαν πως η ιστορία γράφεται από τα άτομα, αλλά από κινήματα, ομάδες, από ολόκληρη την κοινωνία. Το προσωπικό, γι' αυτούς, ήταν και συλλογικό. Ωστόσο, δεν ήθελα να αφηγηθώ απλώς μια αλληγορία για το θάνατο της ισραηλινής κοινωνίας.

Η κάμερα παρακολουθεί για αρκετή ώρα το πρόσωπο της γυναίκας, καθώς αυτή βλέπει μια ταινία στο σινεμά. Εσείς παρακολουθείτε τα πρόσωπα των ανθρώπων όταν βλέπουν τις ταινίες σας;

Το έκανα αρκετές φορές. Λατρεύω να παρατηρώ τα πρόσωπα των ανθρώπων όταν βλέπουν την ταινία. Να βλέπω πώς η ταινία ενεργοποιεί βαθύτερους συναισθηματικούς μηχανισμούς και παίζει με την ψυχολογία του θεατή. Για παράδειγμα, όταν στην πρώτη σκηνή η νεαρή εξετάζει το ζευγάρι το κοινό συνήθως ξεσπά σε γέλια, όλοι τους διασκεδάζουν με τη γνώριμη εικόνα των αργών, ταλαίπωρων παππούδων. Στην πορεία όμως, προς το τέλος της σκηνής, σχεδόν αισθάνονται ενοχές, γιατί έχουν έρθει πιο κοντά σ' αυτούς τους ανθρώπους, που δεν είναι γραφικοί, αλλά κουβαλούν μια πολύ συγκεκριμένη ιστορία. Συχνά τα πρόσωπα παραμορφώνονται από εκφράσεις πόνου, βλέπεις τους ανθρώπους να χύνουν δάκρυα και να φυσούν δυνατά τις μύτες τους μέσα στην αίθουσα.

Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΗ ΔΙΑΛΥΕΙ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΙΣΤΟ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ, ΤΗΝ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ποιος είναι ο ρόλος των διανοουμένων στις κοινωνίες;; Ο ήρωας μιας υπερ-στιλιζαρισμένης ταινίας από τη Βουλγαρία, αποφασίζει να στελεχώσει με ανθρώπους των γραμμάτων ένα δραστήριο δίκτυο κατασκόπων που θα κληθεί να αντιμετωπίσει το αρτηριοσκληρωτικό κομμουνιστικό καθεστώς της χώρας – και εμμέσως δίνει τη δική του απάντηση.

Συνέντευξη στην Λίλυ Παπαγιάννη

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΧΑΜΑΙΛΕΟΝΤΑ

Εμίλ Χρίστοφ

Τι σας έδωσε την αρχική ιδέα για την ταινία;
Στο αρχικό μας πλάνο, θα ήμουν ο διευθυντής φωτογραφίας. Λόγω διάφορων συνθηκών, μιας μακρόχρονης φιλίας και μιας δόσης... απειρισκεψίας, βρέθηκα στην καρέκλα του σκηνοθέτη. Η «ιδιαιτερότητα», στην οποία αναφέρεστε είναι αποτέλεσμα της έλλειψης σκηνοθετικής εμπειρίας μου, της τριαντάχρο-

νης καριέρας μου ως διευθυντή φωτογραφίας, της λεπτής ισορροπίας ανάμεσα στη διαίσθηση και την κοινή λογική και, φυσικά, του σεναρίου του Τοντόροφ, που έμεινε ανοιχτό σε διάφορες ερμηνείες. Τελευταίος λόγος, αλλά εξίσου σημαντικός, είναι το πιστό, αφοσιωμένο και εξαιρετικά επαγγελματικό συνεργείο μου, που οφείλω να ευχαριστήσω.

Μελετήσατε την ιστορία της μυστικής αστυνομίας στην κομμουνιστική Βουλγαρία για να κάνετε την ταινία;

Ασχολήθηκα με την ιστορία της δικής μου οικογένειας, έψαξα τα δικά μας «αρχεία» – πλέον προσπαθώ να αποκτήσω όσο περισσότερη γνώση μπορώ για αυτήν. Ξέρω πως ο συγγραφέας του βιβλίου, καθώς και ο σεναριογράφος,

έκαναν τη σχετική έρευνα για τη μυστική αστυνομία. Η ταινία όμως δεν αφορά ακριβώς αυτήν, αλλά έναν αντι-ήρωα: ένα μοναχικό και μυστικοπαθή μανιακό, έναν άνθρωπο σχεδόν αυτιστικό, έναν κοινωνιοπαθή.

Η ταινία διακρίνεται για το ανατρεπτικό χιούμορ της. Αποφασίσατε από την αρχή πως αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο θέλατε να παρουσιάσετε την ιστορία;

Ακριβώς, από την αρχή. Το ύφος και οι σαρκαστικοί υπαινιγμοί προέρχονται και από το βιβλίο και από το σενάριο – και ήταν το πρώτο πράγμα που συζητήσα με τον συγγραφέα. Τίποτα σ' αυτήν την ταινία δεν μπορεί να γλιτώσει από την ειρωνεία. Μου αρέσουν σκηνοθέτες όπως οι αδελφοί Κοέν, ο Στάνλεϊ Κιούμπρικ και ο Ουόνγκ Καρ-ουάι και προσπάθησα να μάθω από το ύφος ειρωνικής αποστασιοποίησης που μοιράζονται όλοι αυτοί – και πολλοί ακόμα που τους μοιάζουν.

Οι επαναστάτες μεταμορφώνονται σε τύραννους όταν αποκτήσουν δύναμη;

Ναι, έτσι μαρτυρά η ιστορία. Παρ' όλα αυτά, η ταινία μας δεν αφορά έναν επαναστάτη ή μια επανάσταση, αλλά ένα δημιουργικό κομφορμιστή και ανισόρροπο συνωμότη. Έχει να κάνει με την απόλαυση τού να κατασκοπεύεις τους άλλους. Ο αντι-ήρωάς μας είναι σαν ιός που θέλει να διαλύσει το σύστημα με τις δικές του μεθόδους. Δεν πρόκειται για μια επαναστατική αντίσταση – ένας μανιώδης κομφορμισμός είναι αυτός που καταστρέφει το σύστημα αυτό του τυφλού ελέγχου.

ΤΑ ΒΑΡΕΤΑ ΠΑΛΙΟΚΛΙΣΕ

Συνέντευξη στην Γκέλυ Μαδεμλή

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΧΙΠΣΤΕΡ

Ντέστιν Ντάνιελ Κρέτον

«Ο καλλιτέχνης περπατά μόνος / Κάποιος λέει πίσω απ' την πλάτη του / "Πρέπει να αποκαλεί έτσι τον εαυτό του; / Μα αυτός δεν ξέρει τι του γίνεται!"» τραγουδά, σε ελεύθερη απόδοση, ο Ντάνιελ Τζόστον. Ένας νεαρός αμερικανός καλλιτέχνης του κινηματογράφου παρουσιάζει, με τη σειρά του το αδιέξοδο ενός νέου άνδρα στον οποίο οι γύρω του έχουν κολλήσει την ετικέτα με έναν από τους πιο αμφιλεγόμενους όρους του καιρού μας.

Θα μπορούσατε να μας δώσετε το δικό σας ορισμό του χίπστερ;

Είναι αρκετά δύσκολο. Μου έχουν αποδώσει αυτόν τον χαρακτηρισμό στο παρελθόν – και φυσικά τον αρνήθηκα. Όπως συμβαίνει με πολλές άλλες ταμπέλες, ο όρος μοιάζει να χρησιμοποιείται για να περιγράψει ανθρώπους που δεν καταλαβαίνουμε. Δεν μου αρέσουν και πολύ τα στερεότυπα, κι ελπίζω πως η ταινία μας θα συντελέσει, έστω και στο ελάχιστο, στη διάλυση μερικών από αυτά.

Πώς αξιολογείτε τον παράγοντα της αυθεντικότητας στην καλλιτεχνική πράξη;

Δεν είμαι ειδικός σε ζητήματα τέχνης, αλλά οπωσδήποτε με ελκύουν τα έργα που φαίνονται γνήσια, ειλικρινή, απροσποίητα. Όπως και τα παιδιά που βλέπουμε στην ταινία, έτσι κι ο ένας ήρωας, ο Κλαρκ, κάνει τέχνη για τον ίδιο λόγο – για να διασκεδάσει. Και το γουστάρω αυτό. Επίσης, σέβομαι πολύ συγκεκριμένους καλλιτέχνες που παλεύουν με νύχια και με δόντια για να κάνουν τη «δουλειά» τους, μια δουλειά με εντελώς προσωπικό στίγμα. Ταυτίζομαι και με τους δύο.

Πώς βλέπετε την πορεία των ανθρώπων προς την ενηλικίωση;

Έμαθα, με τον καιρό, πως το να μεγαλώνεις χρειάζεται φαντασία. Προσωπικά, νιώθω συχνά ότι υποδύομαι το ρόλο ενός ενηλίκου, όπως κι όταν ήμουν παιδί: φορώντας τα ρούχα του πατέρα μου και ξυρίζοντας τα μού-

τρα μου μ' ένα ψεύτικο ξυράφι. Ίσως να πρέπει να υποκρινόμαστε για λίγο καιρό, ώσπου να γίνει η ενηλικίωση πραγματικότητα.

Ο Μπρουκ συναντά διάφορους ανθρώπους. Είναι καλός με τα παιδιά, εχθρικός με τους ρηχούς καλλιτέχνες του κύκλου του, αδιάφορος με τους φαν, επιθετικός απέναντι στις γυναίκες. Οι αντιδράσεις του ποικίλλουν ανάλογα με τον βαθμό στον οποίο μπορεί κάποιος να τον βλάψει;

Νομίζω ότι η ζωή του Μπρουκ κατευθύνεται απ' τον φόβο, κι έτσι μερικοί άνθρωποι τον φοβίζονται περισσότερο από άλλους. Φοβάται πως άλλοι καλλιτέχνες μπορεί να τον βγάλουν κάλπικο, ενώ οι γυναίκες μπορεί να τον εγκαταλείψουν όπως έκανε κι η μητέρα του.

Πώς δουλέψατε με τη μουσική;

Ο Τζόελ Π. Ουέστ είναι ένας από τους αγαπημένους μου καλλιτέχνες στο Σαν Ντιέγκο. Είναι τραγουδοποιός και ιθύνων νους πίσω από τους Tree Ring, από τα καλύτερα γκρουπ στην πιάτσα. Ο Τζόελ συμφώνησε να γράψει όλη τη μουσική για την ταινία, συμπεριλαμβανομένων και των τραγουδιών του Μπρουκ Χάιντ. Μαζί με τον πρωταγωνιστή, Ντόμινικ Μπόγκαρτ, ηχογράφησαν έναν δίσκο για το συγκρότημα Canines (Κυνόδοντες), που γεννήθηκε για τις ανάγκες της ταινίας. Μπορεί κανείς να το βρει στην επίσημη ιστοσελίδα μας (www.iamnotahipster.com).

*Περί χίπστερ, δείτε στη ΣΕΛ. 20.

Στις ταινίες σας αγγίζετε προβλήματα τόσο προσωπικά, όσο και οικουμενικά. Οι προσεγγίσεις σας αντιπροσωπεύουν, νομίζετε, τη σημερινή μέση ρουμανική οικογένεια;

Αν λάβουμε υπόψη μας τις στατιστικές, η απάντηση είναι αρνητική. Οι περισσότερες οικογένειες στην Ρουμανία, όπως και παντού αλλού, αντιμετωπίζουν μικρές ή μεγαλύτερες συγκρούσεις, αλλά τελικά παραμένουν ενωμένες. Πιστεύω ότι η ταινία μας λειτουργεί περισσότερο σαν μια μεταφορά πάνω σε κάθε είδους συγκρουσιακή κατάσταση· πάνω στο πόσο ανορθολογικά συμβαίνει συχνά να εκδηλώνεται, στο πώς διογκώνεται και στο πώς τελικά καταλήγει.

Υπάρχει σύνδεση της ταινίας σας Όλοι στην οικογένειά μας με τη μικρού μήκους σας, Αλεξάντρα;

Η Αλεξάντρα αγγίζει ένα παρόμοιο θέμα, αν και η πλοκή είναι διαφορετική. Χρησιμοποίησα την ίδια συνθήκη και τη διερεύνησα περαιτέρω, με όχημα μια άλλη ιστορία σ' ένα άλλο χρονικό πλαίσιο. Μου αρέσουν οι ομοιότητες και οι διαφορές ανάμεσα σ' αυτές τις δύο ταινίες. Ο αγαπημένος μου σκηνοθέτης είναι ο Γιασουχίρο Όζου. Κι είναι ένας κινηματογραφιστής που έκανε δεκάδες ταινίες με παρόμοιους χαρακτήρες και θέματα...

Πόσο δύσκολο ήταν να ισορροπήσει η σκηνοθετική γραμμή σας ανάμεσα στα δραματικά και στα κωμικά στοιχεία;

Οι χειρισμοί ήταν απλοί, εφόσον δεν συνειδητοποιούσα, ενώ γύριζα την ταινία, ότι κάποια στοιχεία θα είχαν άλλοτε «κωμική», κι άλλοτε «δραματική» κατάληξη. Ήθελα να δείξω μια κατάσταση βγαλμένη από τη ζωή, σ' όλες της τις λεπτομέρειες, χρησιμοποιώντας τα εργαλεία του κινηματογραφικού μέσου.

ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΣ

Ράντου Ζούντε

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ

Ο Μάριους, ένας άντρας γύρω στα τριάντα και κάτι, κουβαλά ήδη στις αποσκευές του έναν αποτυχημένο γάμο. Αλλά του χαρίζει παρηγοριά η επαφή με τη μικρή κόρη του. Ωστόσο, σε μια προγραμματισμένη επίσκεψη στο σπίτι τής πρώην του παραφέρεται όταν καταλαβαίνει ότι θα χάσει την ευκαιρία να πάει μαζί της διακοπές.

Συνέντευξη στον Δημήτρη Κερκινό

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΑΖΙΣΜΟΥ

ΜΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ

Γκόραν Πασκάλιεβιτς

- Η ανακάλυψη ενός κουτιού στους υπονόμους της παλιάς αγοράς της Βελιγραδίου ανατρέπει τη ζωή ενός ηλικιωμένου καθηγητή μουσικής.
- Ο σκηνοθέτης Γκόραν Πασκάλιεβιτς επιστρέφει στην Θεσσαλονίκη με τη νέα ταινία του, τρία χρόνια μετά το αφιέρωμα που πραγματοποίησαν οι «Ματιές στα Βαλκάνια» στο σύνολο του έργου του.
- Η ταινία είναι η επίσημη υποψηφιότητα της Σερβίας για τα Όσκαρ ξενόγλωσσης ταινίας.
- Η καθημερινότητα των τσιγγάνων και η θέση τους στο κοινωνικό σύνολο έχουν απασχολήσει τον Πασκάλιεβιτς και στο παρελθόν, ιδιαίτερα στον *Φύλακα άγγελο* (1987). Στην τελευταία ταινία του, ο σκηνοθέτης παραλληλίζει την καταπίεση που υφίστανται στη Σερβία με τη μοίρα των Εβραίων αλλά και των Τσιγγάνων από τη ναζιστική Γερμανία στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.
- Το Σαζμίστε, ναζιστικό στρατόπεδο συγκέντρωσης στα προάστια του Βελιγραδίου, όπου κι αναφέρεται το αρχαικό υλικό της ταινίας, σήμερα έχει εποικιστεί από Ρομά. Δημιουργήθηκε τον Δεκέμβριο 1941 και έκλεισε τον Σεπτέμβριο 1944. Στην αρχή οδηγούνταν εκεί μόνο Σέρβοι αντιστασιακοί και Εβραίοι, αλλά στην πορεία προστέθηκαν σ' αυτούς Τσιγγάνοι και πολιτικοί κρατούμενοι.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ #4

Με φόντο τα κοινωνικά προβλήματα της χώρας μας, οι δύο ταινίες της ελληνικής παραγωγής που κάνουν πρεμιέρα στο Φεστιβάλ δίνουν τη μάχη τους για την καταγραφή και την κατανόηση της πραγματικότητας. Οι σκηνοθέτες μιλούν στην Ελένη Ανδρουτσοπούλου και στην Τζωρτίνα Σερπιέρη.

11 ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Νίκος Κορνήλιος

Ποτέ δεν είναι αργά για να γνωρίσεις έναν άνθρωπο, ειδικά αν αυτός είναι συγγενής πρώτου βαθμού, ακόμα κι αν ανήκει σε άλλο κόσμο! Αυτό τουλάχιστον μοιάζει να ισχυρίζεται ο σκηνοθέτης, όπως διαπιστώσαμε μετά από μια σύντομη συνάντηση με το έργο του.

Στη ταινία σας, υπάρχει σε πρώτο πλάνο μια δύσκολη σχέση πατέρα και κόρης. Θα μας μιλήσετε για την κοινή διαδρομή των δύο κεντρικών χαρακτήρων σας;

Μια κοπέλα συναντά τον πατέρα της που δεν έχει γνωρίσει

ποτέ, καθώς αυτός αγνοεί την ύπαρξή της. Αυτή τραγουδά, αυτός παρκάρει φορτηγά. Αυτή είναι νέα, όμορφη και δυναμική, αυτός είναι σαραντάρης, υπέρβαρος και καταθλιπτικός. Τι έχουν να πουν μεταξύ τους; Ποια κοινή «μουσική» τους ενώνει; Τι θα είχαν να πουν αν δεν υπήρχε αυτή η σύμβαση «κοινών γονιδίων» που ονομάζεται πατρότητα; Αν αυτή η σύμβαση δεν ήταν απλώς μια ευκαιρία να συναντηθούν δυο ζωές που μόνο η αμοιβαία «αναγνώριση» μπορεί να τις οδηγήσει να δημιουργήσουν μια σχέση αληθινή; Αυτά είναι μερικά από τα ερωτήματα που βάζει η ταινία, και που, όπως κάθε σενάριο, δεν είναι

παρά πρόσχημα για να καταφέρουμε, μέσα σε κάποια πλάνα, να υποκλέψουμε κάτι από την ομορφιά του δύσκολου κόσμου.

Εκτός από σκηνοθέτης είστε και καθηγητής υποκριτικής. Πώς συνεργάζεστε με τους ηθοποιούς σας;

Η δουλειά με τους ηθοποιούς είναι για μένα το κομμάτι της καθαρής απόλαυσης. Προσαρμόζω πάντα το ρόλο στον ηθοποιό – και όχι το αντίθετο.

Είστε έμπειρος κινηματογραφιστής. Πόσο δύσκολο είναι για τους Έλληνες σκηνοθέτες να κάνουν ταινίες στην Ελλάδα της κρίσης που να φτάνουν στο κοινό;

Προσπαθώ, από ταινία σε ταινία, να διατηρώ μια «άγνοια» που να μου επιτρέπει να βλέπω τον κόσμο και τα πρόσωπα σαν να είναι η πρώτη φορά. Θέλω κάθε ταινία να είναι μία άλλη ταινία – σε ό,τι αφορά το θέμα, την αισθητική, τη μέθοδο. Για το λόγο αυτό, αλλά και λόγω των συνθηκών, αποφάσισα να κάνω ταινίες και χωρίς χρήματα, με μόνο κεφάλαιο τον ενθουσιασμό των συνεργατών μου – πολλοί από τους οποίους υπήρξαν μαθητές μου. Βρήκα έτσι νέους τρόπους να κινηματογραφώ, αλλά και να βλέπω τα πράγματα. Με τη σύγχρονη τεχνολογία ευτυχώς μπορούμε πολύ εύκολα να κάνουμε ταινίες. Το δύσκολο είναι να βρούμε κάτι να πούμε! Αν έχουμε κάτι να πούμε και να δείξουμε, πάντα θα υπάρχουν θεατές να το μοιραστούν μαζί μας. Όσο για το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, πιστεύω ότι πρέπει να ξαναθέσει στο επίκεντρο της δραστηριότητάς του την ανάδειξη των ελληνικών ταινιών (παράλληλα με το διεθνές τμήμα του) και να υποστηρίξει με θέρμη όλους τους συντελεστές που δίνουν μάχη να κρατήσουν ζωντανό τον ελληνικό κινηματογράφο ο οποίος βρίσκει ανταπόκριση σε πολλά διεθνή φεστιβάλ, αλλά όχι στον τόπο του. Και αυτό είναι κάτι που πρέπει επειγόντως να αλλάξει!

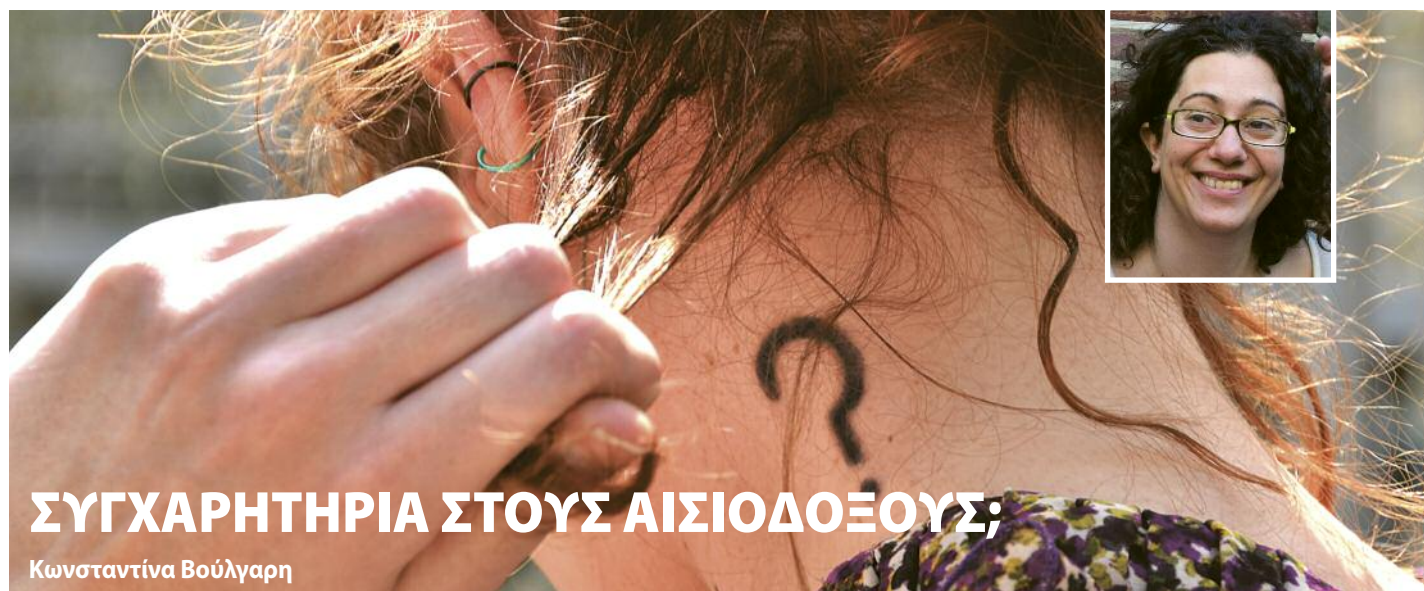
Σε τοίχους των Εξαρχείων είναι γραμμένο με σπρέι το ακρωνύμιο ACAB – που αντιστοιχεί στο «All Cops Are Bastards». Η νεαρή σκηνοθέτρια το παραφράζει στο διεθνή τίτλο μιας ταινίας για μια νεαρή κοπέλα που κυκλοφορεί στις παρυφές της πλατείας Εξαρχείων και του αντεξουσιαστικού χώρου («All Cats are Brilliant»). Αν μη τι άλλο, αυτό είναι μια νότα αισιοδοξίας.

Προσεγγίζετε κινηματογραφικά τον αναρχικό χώρο, έναν πολιτικό χώρο δύσκολα προσβάσιμο. Τι αποκομίσατε από την εμπειρία σας αυτή;

Είναι μια προσωπική ταινία, και σε καμία περίπτωση δεν φιλοδοξώ να εκφράσω το σύνολο ή, έστω, ένα μέρος του αναρχικού χώρου. Για μένα το πιο χαρακτηριστικό και συγκινητικό κομμάτι του αναρχικού χώρου είναι η ποιότητα των ανθρώπων, και κατά συνέπεια και των ανθρώπινων σχέσεων. Λέξεις και έννοιες όπως αλληλεγγύη, συντροφικότητα, αγώνας, πίστη, και πολλές άλλες αξίες, εξαφανισμένες όχι μόνο από το καθημερινό λεξιλόγιο, αλλά και από τη συνείδηση πολλών, στον αναρχικό χώρο βρίσκουν νόημα και γίνονται πράξη.

Το περιβάλλον των ταινιών σας είναι τα Εξάρχεια. Πώς αυτή η γειτονιά καθορίζει τις διαδρομές των ηρώων σας;

Θέλω να ζω κάπου όπου θα νιώθω μέρος ενός συνόλου, όπου θα δρω συλλογικά για να αλλάξω την ποιότητα της ζωής μου και των άλλων. Δεν πιστεύω ότι ατομικά –όσο και να προσπαθεί κανείς μέσω της στάσης ζωής του, μέσω της δουλειάς του, μέσω της τέχνης του– μπορεί να αλλάξει κάτι ουσιαστικό. Είναι προϋπόθεση, αλλά χρειάζεται το «σύνολο». Τα Εξάρχεια είναι μια γειτονιά που από παλιά, αυτή η αίσθηση της «συλλογικό-

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΥΣ;

Κωνσταντίνα Βούλγαρη

τητας» είναι πολύ έντονη. Τη βλέπεις στις συνελεύσεις των κατοίκων, στα αυτοδιαχειριζόμενα πάρκα και καφενεία, σε προβολές στην πλατεία, σε προσπάθειες απομάκρυνσης της καταστολής, της πρέζας, σε καταλήψεις ανοιχτές σε όλους, σε παραστάσεις, συναυλίες, παιδικές εκδηλώσεις που οργανώνονται από τους κατοίκους, χωρίς φορείς και χορηγούς. Οι ήρωες στις ταινίες μου, που είναι πολύ προσωπικές και εκφράζουν αυτό που νιώθω, έχουν ανάγκη αυτό το «φιλικό» και «αντισυμβατικό» περιβάλλον, για να νιώσουν ελεύθεροι και να παλέψουν για τα δικά τους προσωπικά ή συλλογικά θέματα. Για μένα τα Εξάρχεια είναι πρότυπο γειτονιάς. Αν ήταν όλη η Αθήνα όπως τα Εξάρχεια θα ζούσαμε σε μια υπέροχη πόλη.

Πιστεύετε ότι υπάρχει ακόμα χώρος για τους αισιόδοξους;

Ναι, εννοείται. Αλλά εξαρτάται από το τι θεωρείς αισιοδοξία. Αισιόδοξο είναι το ότι κατέρρευσε ένα σάπιο πολιτικό σύστημα, το ότι ξεμπροστιάστηκαν τόσοι πολιτικοί. Αισιόδοξο είναι το ότι ξεφούσκωσε ένα λαϊφ στάιλ επιφανειακό και κιτς, το ότι βλέπεις λιγότερα καγιέν και λιγότερα μπουζουκτσίδικα. Αισιόδοξο είναι ότι ο κόσμος σιγά σιγά καταλαβαίνει πως το νόημα της ζωής είναι αλλού. Αισιόδοξο είναι ότι ακόμα και με τη φτώχεια και την ανεργία, υπάρχουν άνθρωποι που κάνουν τέχνη, ερωτεύονται, κάνουν παιδιά, βγάζουν βόλτα τα σκυλιά τους, ακούνε μουσική, που υπερασπίζονται την διαφορετικότητα, διαδηλώνουν, ονειρεύονται, συγκινούνται και είναι αληθινόι.

ΝΕΟ MINI COUNTRYMAN. ΣΤΗΝ ΑΔΑΜΙΔΗΣ ΑΕ.

4ο χλμ Ε.Ο. Θεσσαλονίκης-Αθηνών, Θεσσαλονίκη, Τηλ.: 2310-753615

Νέο MINI Countryman - Εκπομπές CO₂ (g/km) 114-180 - Κατανάλωση (lt/100km): Εντός πόλης: 4,6-10,3 - Εκτός πόλης: 4,2-6,2 - Μικτός κύκλος: 4,3-7,7

10

ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΡΑ,
ΚΑΘΕ 1 ΩΡΑ
 ΕΝΑ ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ
MILES&BONUS
 ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ
ΔΩΡΕΑΝ
 ΜΕ ΕΞΑΡΓΥΡΩΣΗ ΜΙΛΙΩΝ.

Το Miles&Bonus, το πρόγραμμα πιστότητας της Aegean, κλείνει 10 χρόνια!

10 χρόνια τώρα, τα μέλη του προγράμματος εξαργυρώνουν τα μίλια τους και ταξιδεύουν δωρεάν σε περισσότερους από 193 προορισμούς σε όλο τον κόσμο, μέσω του δικτύου της Star Alliance.

Γίνε και εσύ μέλος τώρα και κέρδισε διπλάσια bonus μίλια εγγραφής!

Μάθε περισσότερα στο www.aegeanair.com ή στο mobile.aegeanair.com

ΤΟΝΙΑ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η Τόνια Σωτηροπούλου συζητήθηκε ευρύτερα ως «το κορίτσι του Τζέιμς Μποντ, αφού εμφανίστηκε στη νέα ταινία του «Υπερανθρώπου των Μαζών». Υποδύεται τη γραμματέα του Στούντιο Ηχογραφήσεων Μπερμπεριάν, που προβάλλεται στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, και φαντάστηκε το ρόλο της σαν αυτόν μιας νεαρής που πλήττει θανάσιμα, περικυκλωμένη από άντρες μιας σκοτεινής κινηματογραφικής παραβιομηχανίας... Και κάτι έχει να μας πει.

Συνέντευξη στον Γιώργο Κρασσακόπουλο

ΞΕΙ ΟΝΤΙΣΙΟΝ ΓΙΑ ΕΝΑ ΡΟΛΟ!

Πώς προσεγγίσατε τον ρόλο στο *Berberian*; Τι οδηγίες σάς έδωσε ο σκηνοθέτης, Πίτερ Στρίκλαντ;

Ο Πίτερ είναι ένας σκηνοθέτης που, ενώ αρχικά μοιάζει ότι δεν είναι πολύ πρόθυμος να σε βοηθήσει, τελικά το κάνει με έναν δικό του, εξαιρετικό τρόπο. Σε αφήνει να διαβάσεις το σενάριο, να διαγνώσεις την κατάσταση και, αφού του δείξεις τι θέλεις να κάνεις, σου λει ναι ή όχι, ή κάπως έτσι. Δεν θα σου δώσει ποτέ μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Ο δικός μου χαρακτήρας στο φιλμ είναι η Έλενα, μια γραμματέας, Ελληνοϊταλίδα στην καταγωγή – κάτι που αναφέρεται τόσο σε μένα, όσο και στη μητέρα του σκηνοθέτη, που είναι Ελληνίδα – η οποία δεν είναι πολύ πρόθυμη να δουλέψει. Φαντάστηκα πως στο παρελθόν θα είχε μια σχέση με τον ιδιοκτήτη του στούντιο και τώρα έχει γίνει λίγο σκληρή εξαιτίας αυτής της σχέσης. Κι όταν συναντά τον χαρακτήρα του Τόμπι Τζόουνς, αν και αρχικά της φαίνεται λίγο κακόμοιρος, μίζερος, υπερβολικά Εγγλέζος, στη συνέχεια τον καταλαβαίνει, όταν κι αυτός χάνει την υπομονή του και καταλαβαίνει ότι το παιχνίδι που παίζει μαζί του,

το γεγονός δηλαδή ότι τον αγνοεί παύει να είναι πια αστείο.

Ο σκηνοθέτης σας συμφώνησε με αυτή την προσέγγιση;

Κάπως έτσι είχε σκεφτεί κι εκείνος. Πέρασα από έξι οντισιόν για να πάρω τον ρόλο, στην αρχή δεν ήθελαν καν να με δουν γιατί δεν ήμουν Ιταλίδα. Σημειωτέον, η πρώτη εκδοχή του χαρακτήρα ήταν πολύ πιο κωμική, έκανα όλο τον ρόλο μασώντας τσίχλα και με μακρύ νύχι. Μέσα από αυτό πήραμε κάποια στοιχεία, αλλά προχωρήσαμε πέρα από τα κλισέ.

Πώς ήταν η εμπειρία της δουλειάς δίπλα σ'έναν τόσο καλό ηθοποιό όσο ο Τόμπι Τζόουνς;

Ο Τόμπι είναι μαγικός. Γενικά οι ηθοποιοί είμαστε πολύ νάρκισσοι, όσο καλοί άνθρωποι και να είμαστε, αλλά ο Τόμπι είναι ένας τελείως ακομπλεξάριστος άνθρωπος. Από την πρώτη στιγμή που με είδε μου, έκανε δεκάδες ερωτήσεις. Κάτι που μου έκανε τρομερή εντύπωση γιατί ενδιαφέρεται αληθινά για τον συνομιλητή του και τον συνάδελφο που έχει απέναντι του.

GREEK FILM CENTRE

evolving cinema

Dionysiou Areopagitou 7
117 42, Athens, Greece
tel: (+30 210) 3678500

email: info@gfc.gr
url: www.gfc.gr

OINOI BOREIOY ELLADOS

Οίνοι Βορείου Ελλάδος
Χορηγός Οίνων στο 53ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Γιαννιτσών 90, 546 27, Θεσσαλονίκη, Τ. 2310 281.617, 2310 281.632, F. 2310 281.619
www.winesofnorthgreece.gr, www.wineroads.gr, f www.facebook.com/winesofnorthgreece,
info@wineroads.gr

altcine

All about Balkan Cinema

Like us Follow us www.altcine.com

ΤΑΜΕΙΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΠΟΡΩΝ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ,
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Το Ταμείο Αρχαιολογικών Πόρων είναι ο Οργανισμός που προβάλλει την αρχαιολογική επιστημονική δραστηριότητα του Υπουργείου Πολιτισμού διεθνώς. Εκδίδει υψηλών επιστημονικών και εκδοτικών προδιαγραφών αρχαιολογικά περιοδικά, μονογραφίες, πρακτικά επιστημονικών συνεδρίων, καταλόγους εκθέσεων, ενημερωτικά φυλλάδια, οδηγούς για τους σημαντικούς αρχαιολογικούς χώρους και μουσεία, αλλά και για τους πιο απομακρυσμένους, στα ελληνικά, αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, ιταλικά και κατά περίπτωση σε άλλες γλώσσες. Το Ταμείο Αρχαιολογικών Πόρων παράγει, επίσης, πιστά αντίγραφα από τα σημαντικότερα έργα της αρχαίας ελληνικής τέχνης (μαρμάρινα αγάλματα, ανάγλυφα, πήλινα ειδώλια, χάλκινα αγαλμάτια και μικροαντικείμενα, νομίσματα, κοσμήματα, τοιχογραφίες) και άλλα καλαίσθητα πολιτιστικά προϊόντα και εφαρμογές (χρηστικά και διακοσμητικά είδη, χαρτικά, μαγνητάκια και άλλα αναμνηστικά δώρα) με τελικό στόχο τη γνωριμία του ευρέος κοινού με την πολιτιστική μας κληρονομιά.

Πανεπιστημίου 57, 105 64 Αθήνα. Τηλ. 210 3722500. www.tap.gr

7/11/2012. Από την έναρξη του Φόρουμ Συμπαραγωγών Crossroads.

ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

- Και ξαφνικά γέμισε η Αγορά, στον πρώτο όροφο του ξενοδοχείου Ηλέκτρα Παλάς, με κόσμο.
- Μέχρι το τέλος διανομείς, αγοραστές, παραγωγοί και σκηνοθέτες από όλο τον κόσμο θα ψάχνουν για μια θέση στην ταινιοθήκη ανάμεσα στα προγραμματισμένα τους (και μη) ραντεβού.
- Την Τετάρτη άρχισε το Φόρουμ Συμπαραγωγών Crossroads. Ο Δημήτρης Εϊπίδης, που παραβρέθηκε στις εργασίες του, ευχήθηκε σε όλους «καλές συναντήσεις». Το φεστιβάλ στηρίζει τους ανερχόμενους σκηνοθέτες και παραγωγούς, το φεστιβάλ σάς ανήκει, τόνισε ο διευθυντής του Φεστιβάλ.
- Το απόγευμα της ίδιας μέρας, τα Ταμεία Χρηματοδότησης ταινιών από την Νορβηγία, την Ολλανδία, και την Σουηδία εξήγησαν στους παραγωγούς πως μπορούν να ζητήσουν την βοήθειά τους.
- Την Πέμπτη, η Isabelle Fauvel, διεθνής σύμβουλος για τα θέματα ανάπτυξης κινηματογραφικών σχεδίων και στρατηγικής, παρέδωσε ένα πολύ ενδιαφέρον μάθημα σε έλληνες και ξένους παραγωγούς και σκηνοθέτες δίνοντας συμβουλές για τα dos and don'ts του κινηματογραφικού χώρου.
- Το πιο πολυσυζητημένο κομμάτι της Αγοράς είναι το πολλά υποσχόμενο Agora Works in Progress.
- Είναι γνωστό ότι οι άνθρωποι της Αγοράς διψάνε για πάρτι. Μετά την ανακοίνωση των βραβείων, λοιπόν, Παρασκευή 9/11, ραντεβού στην Αποθήκη Γ' να χορέψουμε στους ρυθμούς των DJs David, Blue Lagoon, Jiles John μετά τις 23:00.

ΤΑΙΝΙΕΣ ΜΕ ΤΗΝ

ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ MEDIA

Το MEDIA, το πρόγραμμα της Ε.Ε. για τη στήριξη του ευρωπαϊκού οπτικοακουστικού τομέα, συνεχίζει να στηρίζει το ελληνικό σινεμά. Έξι νέες ταινίες μυθοπλασίας και τέσσερα ντοκιμαντέρ ετοιμάζονται με τη συνδρομή του, φιλοδοξώντας να ταξιδέψουν σε διεθνή φεστιβάλ και να συναντήσουν το διεθνές και ευρωπαϊκό κοινό.

Η νέα ταινία του Πάνου Χ. Κούτρα, *Ξενία*, μία ιστορία χαρακτήρων που αναζητούν τη χαμένη τους ταυτότητα, εξασφάλισε μάλιστα και την υποστήριξη του Eurimages για την παραγωγή της ταινίας, σε μια ιδανική περίπτωση αξιοποίησης των διαθέσιμων ευρωπαϊκών χρηματοδοτήσεων. Η Αθηνά-Ραχήλ Τσαγγάρη ετοιμάζει το σενάριο για το καινούργιο της εγχείρημα με τίτλο *Duncharon*, έπειτα από το βραβείο του CineMart στο Ρότερνταμ και έχοντας στο πλευρό της, εκτός από το MEDIA, μεγάλες εταιρείες του διεθνούς οπτικοακουστικού χώρου όπως τη Match Factory. Ο Άγγελος Φραντζής σχεδιάζει το νέο του φιλμ *Virus*, ένα ψυχολογικό θρίλερ με φόντο την αφιλόξενη Σιβηρία, ενώ η CL Productions εξασφάλισε χρηματοδότηση για την παραγωγή τριών ταινιών μυθοπλασίας: *Καλάσνικοφ* (σε σενάριο και σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Γιάνναρη), *Για πάντα* (σε σενάριο και σκηνοθεσία Μαργαρίτας Μαντά) και *Μίκης, μια ζωή σε νότες* (σε σενάριο Νίκου Παπανδρέου και σκηνοθεσία Γιώργου Σιούγα). Τέλος, τα τέσσερα ντοκιμαντέρ της Anemon Productions αναλαμβάνουν να αφηγηθούν αληθινές ιστορίες που θα μας ταξιδέψουν από την Ικαρία μέχρι τις ακτές της Αφρικής.

Παράλληλα, έπειτα από το *J.A.C.E.* του Μενέλαου Καραμαγγιώλη, που προβάλλεται ήδη στις αίθουσες, μερικές πολυαναμενόμενες ευρωπαϊκές ταινίες, όπως το *Holy Motors* του Λεός Κάραξ και το *Σώμα με σώμα* του Ζακ Οντιάρ, θα κυκλοφορήσουν σύντομα, αξιοποιώντας την ενίσχυση του MEDIA.

53 χρόνια,
10 ημέρες,
336 προβολές,
41 χώρες,
7 αίθουσες,
15 βραβεία...
1 website

www.filmfestival.gr

Το επίσημο portal του Οργανισμού Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και τα microsites των Φεστιβάλ Κινηματογράφου και Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ δημιουργήθηκαν με το την πλατφόρμα e-Business της ALTANET

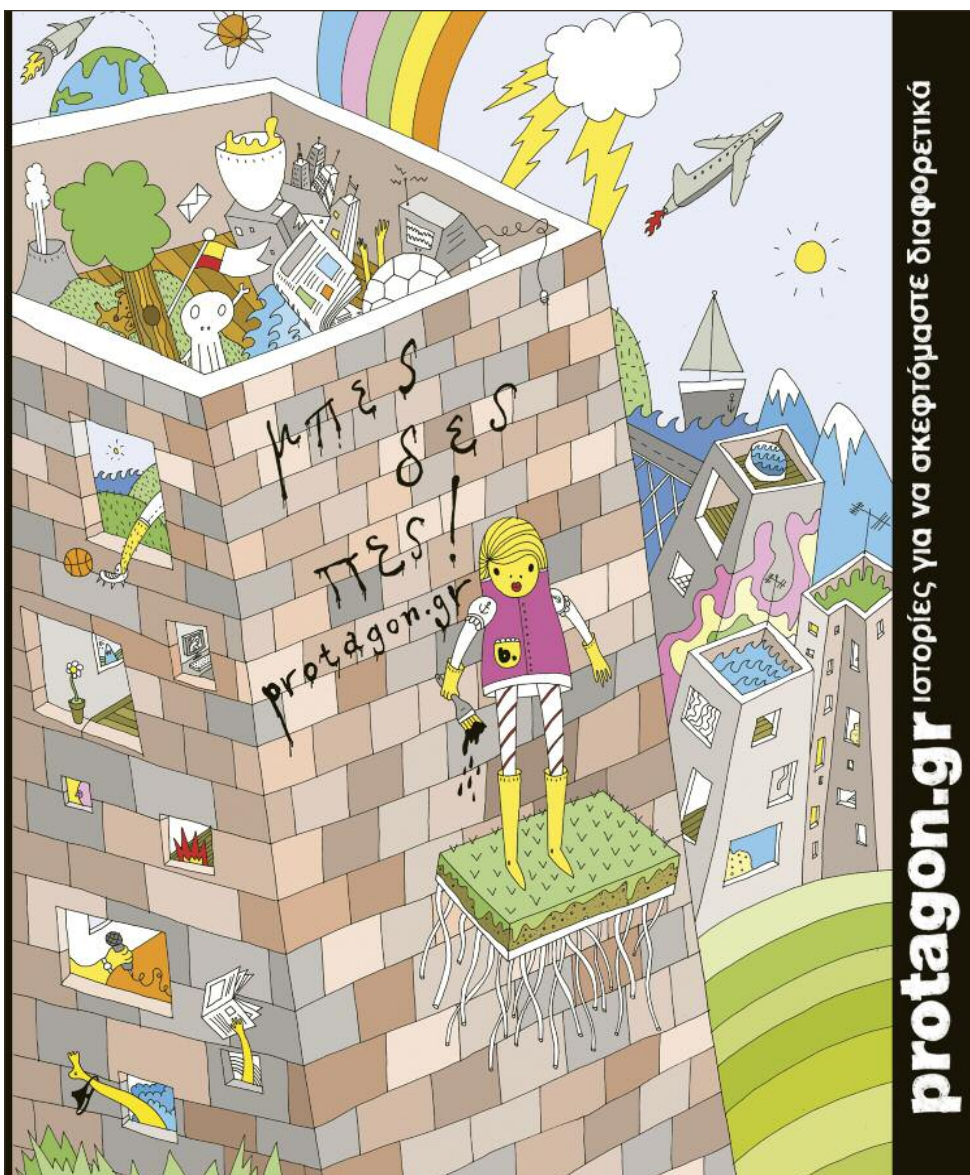
ALTANET AE • www.altanet.gr • info@altanet.gr • τηλ: 2310515555
Balkan Center • Κτίριο Γ • 10ο χλμ Θεσσαλονίκης - Μουδανιών • 57001 Θέρμη • Θεσσαλονίκη

www.facebook.com/attrativo
www.attrativo.gr

attr@ttivo
the alternative choice

protagon.gr ιστορίες για να σκεφτόμαστε διαφορετικά

ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΣΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ

Συνέντευξη στον Γιώργο Κρασσακόπουλο

Όταν ήταν έφηβος, διάβαζε φιλοσοφία: Πλάτωνα και Λάο Τσε, Χέγκελ και Βίτγκενσταϊν. Στην πορεία, ο κόσμος του κινηματογράφου τον κέρδισε, αλλά δεν τον απάλλαξε, όπως ήλπιζε, από ένα αίσθημα ενοχής. Κάπως έτσι γεννήθηκε η *Μυθολογία του περιθωρίου ενός ισραηλινού σκηνοθέτη που, πλέον, ζει στο Βερολίνο*. Οι αντικουλτούρες και οι υποκουλτούρες που έκαναν τη βερολινέζικη πρωτεύουσα την πιο δημοφιλή τουριστική μητρόπολη των αρχών της χιλιετίας είναι επιδραστικές και στο έργο του σκηνοθέτη, που το κοινό του Φεστιβάλ θα απολαύσει στο σύνολό του στις Νυχτερινές Εικόνες, μετά τα μεσάνυχτα.

NIGHT VIEWS

Μοιάζει να δουλεύετε με πυρετώδη ρυθμό. Πώς γεννιούνται στ' αλήθεια οι ταινίες σας; Στην πραγματικότητα ο ρυθμός μου έχει εναλλαγές. Δεν αναπτύσσω πάντα τόσο μεγάλες ταχύτητες. Εξαρτάται από το είδος της ταινίας που κάνω. Αν πρόκειται για μικρού μήκους ταινίες, συνήθως γυρίζονται γρήγορα, μπορεί να μεσολαβήσουν μόλις λίγες εβδομάδες από τη σύλληψη της ιδέας μέχρι το τελικό μοντάζ. Αλλά με τις μεγαλύτερου μήκους, τα πράγματα είναι διαφορετικά. Η τελευταία μεγάλου μήκους μου, η *Μυθολογία του περιθωρίου*, ήταν το αποτέλεσμα μιας μακράς διαδικασίας συγγραφής κειμένων, δημιουργίας μικρών ταινιών, εναλλακτικών μοντάζ, που κράτησε σχεδόν τέσσερα χρόνια. Σ' αυτήν οι ήρωες είναι δυο καλλιτέχνες της βίντεο αρτ, το έργο των οποίων παίζει τον δικό του ρόλο στην ιστορία. Οπότε, μαζί με το σενάριο, ξεκίνησα να γυρίζω και τις μικρού μήκους που υποτίθεται πως είχαν γυρίσει οι ήρωες. Σύντομα αποφάσισα πως αυτές δεν ταίριαζαν στην ιστορία που ήθελα να πω. Έτσι, αυτές οι μικρού μήκους αυτονομήθηκαν. Πολλές φορές γράφω το σενάριο πάνω σε συγκεκριμένους ηθοποιούς, παλιούς μου συνεργάτες. Μερικές φορές γράφω το σενάριο αφού πρώτα μάθω με ποιον θα συνεργαστώ. Με το *Πριν μαραθούν τα ρόδα της αγάπης*, η διαδικασία ήταν διαφορετική. Γύρισα σπίτι μετά από μια συνάντηση μ' έναν παλιό φίλο, ήταν αργά το βράδυ και ήμουν μόνος

στο σπίτι. Το μυαλό μου ταξίδευε, ήμουν απογοητευμένος από πολλά πράγματα κι ένιωθα πως έπρεπε να τα εκφράσω. Έτσι ξεκίνησα να με βιντεοσκοπώ στον υπολογιστή, δίχως να ξέρω τι μορφή θα πάρει αυτή η αφήγηση αργότερα. Μιλούσα με την κανονική μου φωνή και μου έκανα ερωτήσεις τις οποίες απαντούσα με διαφορετικές, παραμορφωμένες φωνές. Στη συνέχεια, πρόσθεσα μουσική που έπαιξα στο midi keyboard μου, πρόσθεσα ήχους και μουσική άλλων, έχτισα μια ηχητική ατμόσφαιρα και μέχρι να ξημερώσει είχα καταφέρει να χτίσω ένα σάουντρακ επτά λεπτών.

Μοιάζει δύσκολο να περιγράψει κανείς τις ταινίες σας με λέξεις. Ακόμη κι αυτές που είναι αφηγηματικά πυκνές, δημιουργούν μια δική τους γλώσσα εικόνων. Θα μπορούσατε να μας μιλήσετε για τις αισθητικές καταβολές σας;

Νομίζω ότι πολύ συχνά, βρίσκομαι σε μια κατάσταση σύγχυσης και αμφιβολίας για το ποια γλώσσα ή μορφή τέχνης θα πρέπει να ακολουθήσω. Νιώθω ότι δεν μπορώ να ταυριάζω με κανέναν από τους καθιερωμένους κώδικες, και συχνά βιώνω μια εσωτερική πάλη με τις επιρροές μου, τις διαφορετικές κινηματογραφικές διαλέκτους, το ρεαλισμό... σπαρτιατικού τύπου, τη φανταχτερή ειρωνεία, τον συνειρμικό λόγο, κ.λπ. Αυτές οι συγκρούσεις βρίσκουν τον δρόμο τους, αντικατοπτρίζονται στις ταινίες

μου. Στο σινεμά, η πολυπλοκότητα στη φόρμα θεωρείται νοθεία. Συχνά ο κινηματογράφος διατηρεί μια ψευδοσυλλογική λατρεία σε αυτό που αποκαλείται κλασική ομοιομορφία. Ευτυχώς υπάρχει η ιστορία της μουσικής, στην οποία μπορούμε να ανατρέξουμε. Για παράδειγμα, όταν κοιτάζουμε αυτό που ονομάζουμε «κλασική ευρωπαϊκή μουσική», είναι εύκολο να δούμε πως η αντίληψη του τι είναι καθαρό ή πολύπλοκο εξελίσσεται συνεχώς. Πάρτε για παράδειγμα τις συμφωνίες του Σούμπερτ ή, αργότερα, τη δουλειά του Σοστακόβιτς, αλλά υπάρχουν τόσα πολλά ακόμη παραδείγματα. Προσωπικά, προσπερνώ τους τίτλους «συνονθύλευμα» ή «camp». Δίνω σε διαφορετικές δημιουργικές σχέσεις στη δουλειά μου, με ειρωνεία, επιτρέποντας την παράλληλη ύπαρξη τους, μερικές φορές αφήνοντάς τες να έρθουν στο προσκήνιο κι άλλες να παραμείνουν στο παρασκήνιο, απλά σαν εναλλακτικές, διαφορετικές ερμηνείες.

Πόσο δύσκολο είναι να δουλεύεις εκτός κελύματος; Τι τίμημα έχει η ελευθερία σου; Ασφαλώς η «ελευθερία» ενός ανεξάρτητου σκηνοθέτη περιλαμβάνει ένα σωρό περιορισμούς: υπάρχει λιγότερος χρόνος για γυρίσματα, λιγότερες τοποθεσίες για να διαλέξεις, πολύ μικρότερος έλεγχος στο κάδρο. Από την αρχή, ήταν προτεραιότητά μου ο ζωντανός, διαρκής διάλογος με την πραγματικότητα που

«συμβαίνει» παράλληλα με τα γυρίσματα, κι όχι το σχόλιο για μια πραγματικότητα που προϋπήρξε, ή για την επινόηση της ζωής από την αρχή. Οπότε αγαπώ αυτούς τους περιορισμούς, είναι κομμάτι της δουλειάς. Αλλά, από την άλλη, δεν φετιχοποιώ την αισθητική του DIY: υπάρχουν πολλές ιδέες που στο παρελθόν χρειάστηκε να εγκαταλείψω ή να τις κάνω με διαφορετικό τρόπο, μόνο και μόνο γιατί δεν είχα καθόλου χρήματα. Δουλεύω στη Γερμανία, αλλά δεν έχω ευρωπαϊκή υπηκοότητα. Αυτό σημαίνει ότι εξαιρούμαι από πολλές επιδοτήσεις, υποτροφίες και χρηματοδοτικά προγράμματα, ωστόσο ίσαμε τώρα καταφέρνω να κάνω τη δουλειά μου και να βρίσκω καλούς συνεργάτες.

Ποιο πιστεύετε ότι είναι το κοινό σας; Και τι θα θέλατε οι θεατές να ξέρουν για εσάς και τη δουλειά σας προτού μπουκ στην αίθουσα;

Ο ιδανικός θεατής είναι αυτός που ξέρει όλα όσα ξέρω κι εγώ, και επιπλέον γνωρίζει το σύνολο της δουλειάς μου. Ενώ βλέπει κάποια ταινία μου, μπορεί απλώς να κάνει νεύματα. Ο ιδανικός θεατής ανακαλύπτει ότι οι ταινίες μου είναι μέρος του σώματός του, και μπορεί ν' αναγνωρίσει την ταινία όπως αναγνωρίζει και τα δάχτυλα του χεριού του. Κάθε φορά που βλέπει την ταινία θα νιώθει να επισκέπτεται ένα δωμάτιο που δεν άφησε ποτέ.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΑ ΤΟΥ ΤΡΙΗΜΕΡΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 9/11

OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	TONIA MARKETAKI	FRIDA LIAPPA	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES
		09:00 YS Youth Screen Νεανική Οθόνη 730			09:00 YS Youth Screen Νεανική Οθόνη 760
		11:00 YS Youth Screen Νεανική Οθόνη 731			11:00 YS Youth Screen Νεανική Οθόνη 761
	12:30 Dre Μορφές της νύχτας Nachtgestalten 104' Andreas Dresen Germany 1999 O.V. German/English sub. 721	14:30 Hor 'Ηχοι της γειτονιάς O Som ao Redor 131' Kleber Mendonça Filho Brazil 2012 O.V. Portuguese/English sub. 732			
15:15 IC Νοτιοδυτικά Sudoeste 128' Eduardo Nunes Bral 2011 O.V. Portuguese/English sub. 712	15:00 Dre Σύννεφο 9 Wolke 9 98' Andreas Dresen Germany 2008 O.V. German/English sub. 723	17:30 GR 11 συναντήσεις με τον πατέρα μου 90' 11 synantisis me ton patera mou Νίκος Κορηλιός/Nikos Kornilios Greece 2012 O.V. Greek, Swedish/English sub. 734	15:30 Hor Ασάλευτη ζωή Stilleben 78' Sebastian Meise Austria 2011 O.V. German/English sub. 743	15:45 Hor Καμιόνι Camion 94' Rafael Ouellet Canada 2012 O.V. French/English sub. 753	15:30 Hor Πέμπτη με Κυριακή De Jueves à Domingo 94' Dominga Sotomayor Chile-The Netherlands 2012 O.V. Spanish/English sub. 763
18:00 IC Δεν είμαι χίπστερ I Am Not a Hipster 91' Destin Daniel Cretton USA 2012 O.V. English 714	17:30 Hor Στούντιο ηχογραφήσεων Μπερμπεριάν Berberian Sound Studio 92' Peter Strickland UK 2012 O.V. English, Italian/English sub. 724	19:30 GR Συγχαρητήρια στους αισιόδοξους; 88' Synharitiria stous esiodoxous? Κωνσταντίνα Βούλγαρη/ Constantina Voulgari Greece 2012 O.V. Greek/English sub. 735	17:45 Hor Ένας κόσμος μυστικός Un mundo secreto 87' Gabriel Mariño Mexico 2012 O.V. Spanish/English sub. 744	17:45 Hor NO 117' Pablo Larraín Chile-USA-Mexico 2012 O.V. Spanish/English sub. 754	18:00 Bal Όλοι στην οικογένειά μας 108' Toată lumea din familia noastră Radu Jude Romania-The Netherlands 2012 O.V. Romanian/English sub. 764
20:15 Dre Στα μισά του δρόμου Halt auf freier Strecke 110' Andreas Dresen Germany 2011 O.V. German/English sub. 715	19:30 Theo Ταξίδι στα Κύθηρα Taxidi sta Kythira 137' Θόδωρος Αγγελόπουλος/ Theo Angelopoulos Greece 1984 O.V. Greek, English/English sub. 725	22:00 IC GR Το αγόρι τρώει το φαγητό του πουλιού / To agori troi to fagito του pouliou 80' Έκτορας Λιγίζος/Ektoras Ligizos Greece 2012 O.V. Greek/English sub. 736	20:15 IC Επιλογος Epilogue 96' Amir Manor Israel 2012 O.V. Hebrew/English sub. 745	20:00 Hor Η Βιολέττα πήγε στον ουρανό Violeta, se fue a los cielos 110' Andrés Wood Chile-Argentina-Brazil 2011 O.V. Spanish, French/English sub. 755	20:15 Mun Πίσω από τους λόφους După dealuri 150' Cristian Mungiu Romania-France-Belgium 2012 O.V. Romanian/English sub. 765
MUSEUM					
20:30 Ciné Ο Λαϊκός ζωγράφος Πιροσμανί Pirosmani 85' Giorgi Shengelaya Soviet Union 1969 O.V. Russian 771	22:45 SpSc Paradies: Glaube 113' Ulrich Seidl Austria-Germany-France 2012 O.V. German/English sub. 716	24:00 Zap Μικρές ελευθερίες Minor Freedoms 82' Κώστας Ζάπας/Costas Zapas Greece-Denmark 2008 O.V. Greek/English sub. 737	22:45 SpSc Το πρόσωπο της ομίχλης V tumane 128' Sergei Loznitsa German-Russia-Latvia- The Netherlands-Belarus 2012 O.V. Russian/English sub. 746	22:30 Hor Η Κρέιζι κι ο Θιφ Crazy and Thief 52' Cory McAbee, USA 2012, O.V. English θα ακολουθήσει συναυλία του Cory McAbee μετά το τέλος της προβολής / Live performance by Cory McAbee after the end of the screening 756	23:00 Bal Στιγμιότυπο Klip 102' Maja Milos Serbia 2012 O.V. Serbian/English sub. 766

ΣΑΒΒΑΤΟ 10/11

		15:00 Hor Βιγέγας Villegas 98' Gonzalo Tobal Argentina-The Netherlands-France 2012 O.V. Spanish/English sub. 833		13:00 Aki Μακριά πετούν τα σύννεφα Kaus pilvet karkaavat 96' Aki Kaurismäki Finland-Germany-France 1996 O.V. Finnish/English sub. 852	
	15:15 Aki Ο Γιούχα Juha 78' Aki Kaurismäki Finland 1999 O.V. no dialogue, Finnish intertitles/ English sub. 823	17:00 GR Συγχαρητήρια στους αισιόδοξους; 88' Synharitiria stous esiodoxous? Κωνσταντίνα Βούλγαρη/ Constantina Voulgari Greece 2012 O.V. Greek/English sub. 834	14:45 IC Δεν είμαι χίπστερ I Am Not a Hipster 91' Destin Daniel Cretton USA 2012 O.V. English 842	15:00 Hor Αναλαμπές στο Πεκίνο You-Zhong 96' Zhang Yuan China 2012 O.V. Mandarin/English sub. 853	15:30 Hor 'Ηχοι της γειτονιάς O Som ao Redor 131' Kleber Mendonça Filho Brazil 2012 O.V. Portuguese/English sub. 863
21:00 ΤΕΛΕΤΗ ΛΗΞΗΣ CLOSING CEREMONY Απονομή Βραβείων Διεθνούς Διαγωνιστικού Award Ceremony International Competition	17:00 Dre Μορφές της νύχτας Nachtgestalten 104' Andreas Dresen Germany 1999 O.V. German/English sub. 824	19:30 ISFF Award-Winning Films at the 2012 Drama International Short Film Festival #1 108' Βραβευμένες ταινίες μικρού μήκους Διεθνούς Φεστιβάλ Δράμας 2012 835	17:15 IC Νοτιοδυτικά Sudoeste 128' Eduardo Nunes Bral 2011 O.V. Portuguese/English sub. 844	17:00 Hor Κιντ Kid 90' Fien Troch Belgium 2012 O.V. Dutch/English sub. 854	18:00 Hor Ασάλευτη ζωή Stilleben 78' Sebastian Meise Austria 2011 O.V. German/English sub. 864
SpSc Στη χώρα των άλλων Da-reun na-ra-e-suh 89' Hong Sang-soo South Korea 2012 O.V. Korean, English/English sub. 825	19:30 Aki Ο άνθρωπος χωρίς παρελθόν Mies vailla menneisyyttä 97' Aki Kaurismäki Finland-Germany-France 2002 O.V. Finnish/English sub. 825	22:00 ISFF Award-Winning Films at the 2012 Drama International 5 hort Film Festival #2 118' Βραβευμένες ταινίες μικρού μήκους Διεθνούς Φεστιβάλ Δράμας 2012 836	20:30 Hor YS Ο Καουμπόης Kauwboy 81' Boudewijn Koole The Netherlands 2012 O.V. Dutch/English sub. 845	19:30 SpSc Το πρόσωπο της ομίχλης V tumane 128' Sergei Loznitsa German-Russia-Latvia- The Netherlands-Belarus 2012 O.V. Russian/English sub. 855	20:30 Bal Με το φως της μέρας Kad svane dan 90' Goran Paskaljević Serbia-Croatia-France 2010 O.V. Serbian/English sub. 865
MUSEUM	22:00 Hor Παράνομος έρωτας Infancia clandestina 110' Benjamin Ávila Argentina-Spain-Brazil 2012 O.V. Spanish/English sub. 826	00:15 LSh Lior Shamriz Προτού μαραθούν τα ρόδα της φιλίας, μαράθηκε η φιλία Before the Flowers of Friendship Faded, Friendship Faded 7' Germany 2007, O.V. English 837	23:00 Hor Νεκρή Ευρώπη Dead Europe 84' Tony Krawitz, Australia-UK 2012 O.V. English, Greek, French, Hungarian/ English sub. 846	22:30 Hor Η πέτρα της υπομονής Golshifteh Farahani 98' Atiq Rahimi France-Germany-Afghanistan 2012 O.V. Persian 856	22:30 Mun Cristian Mungiu Το κορίτσι με τη γαλοπούλα Legenda Curcanului zburător 20' Romania 2005 O.V. Romanian/English sub. 866
20:30 Ciné Ο ζωγράφος Πικάσο Picasso 60' Luciano Emmer Italy 1955 O.V. Italian 871					

ΚΥΡΙΑΚΗ 11/11

	13:00 Dre Καλοκαίρι στο Βερολίνο Sommer vorm Balkon 107' Andreas Dresen Germany 2005 O.V. German/English sub. 912	13:00 Aki Έγκλημα και τιμωρία Rikos ja rangaistus 93' Aki Kaurismäki Finland 1983 O.V. Finnish/English sub. 922		13:00 Aki Σκιές στον παράδεισο Varjoja paratiisissa 76' Aki Kaurismäki Finland 1986 O.V. Finnish, Swedish, English/English sub. 952	
	15:45 SpSc Το θετό αγόρι Der Verdingbub 108' Markus Imboden Germany-Switzerland 2011 O.V. German/English sub. 913	15:00 Aki Μακριά πετούν τα σύννεφα Kaus pilvet karkaavat 96' Aki Kaurismäki Finland-Germany-France 1996 O.V. Finnish/English sub. 923	15:45 Hor Να πετάξω με τον γερανό Gaosu tamen, wo cheng baihe qu le 99' Li Ruijun, China 2012 O.V. Chinese/English sub. 943	15:00 Hor Κιντ Kid 90' Fien Troch Belgium 2012 O.V. Dutch/English sub. 953	15:30 Aki Η γυναίκα με τα σπέρτα Tulitikkutehtaan tyttö 70' Aki Kaurismäki Finland-Sweden 1989 O.V. Finnish/English sub. 963
	18:00 Hor Τα παιδιά του πολέμου Lore 108' Cate Shortland Australia-UK-Germany 2012 O.V. German/English sub. 914	17:00 Aki Φώτα στο οσόρουπο Laitakaupungin valot 80' Aki Kaurismäki Finland-Germany-France 2006 O.V. Finnish, Russian/English sub. 924	17:00 Theo Τοπίο στην ομίχλη Topio stin omichli 127' Θόδωρος Αγγελόπουλος/ Theo Angelopoulos Greece 1988 O.V. Greek/English sub. 934	17:30 Hor Η γη της ελπίδας Kibō no kuni 133' Sion Sono Japan 2012 O.V. Japanese/English su 954	18:00 Hor Νουρ Noor 78' Çağla Zencirci, Guillaume Giovanetti Pakistan-France-Turkey 2012 O.V. Urdu/English sub. 964
MUSEUM	20:30 Ciné Προβολή βραβευμένης ταινίας Award Winning Film	19:30 Theo Ταξίδι στα Κύθηρα Taxidi sta Kythira 137' Θόδωρος Αγγελόπουλος/ Theo Angelopoulos Greece 1984 O.V. Greek, English/English sub. 935	20:30 Hor Προδοσία Izmena 115' Kirill Serebrennikov Russia 2012 O.V. Russian/English sub. 945	20:00 Hor Η Βιολέττα πήγε στον ουρανό Violeta, se fue a los cielos 110' Andrés Wood Chile-Argentina-Brazil 2011 O.V. Spanish, French/English sub. 955	20:30 Hor Προβολή της ξένης ταινίας που θα κερδίσει το βραβείο κοινού Audience Award Winning Foreign Film
23:00 Hor Πάντα φτάνει ο άλλος 93' Schuld sind immer die anderen Lars-Gunnar Lotz Germany 2012 O.V. German/English sub. 916	22:00 Aki Άριελ Ariel 74' Aki Kaurismäki Finland 1988 O.V. Finnish/English sub. 926	22:00 Gho Η εποχή του ρινόκερου Fasle kargadan 90' Bahman Ghobadi Iraqi Kurdistan-Turkey 2012 O.V. Farsi/English sub. 936	23:00 Hor Στούντιο ηχογραφήσεων Μπερμπεριάν Berberian Sound Studio 92' Peter Strickland UK 2012 O.V. English, Italian/English sub. 946	22:30 Hor Στάρλετ Starlet 104' Sean Baker USA 2012 O.V. English 956	

DEN EXOUME PROSCIUTTO PARMAS...

...Έχουμε προσούτο Δράμας!

...και σύγκλινο Μάνης, χοιρινό απάκι από την Κρήτη, μορταδέλα από τη Μακεδονία, λουκάνικα από την Κρητη, νούμπουλο από την Κέρκυρα, παστουρμά, παστράμι και χοιρομέρια από τη Δράμα, σαλάμι αέρος από τη Λευκάδα και πολλά ακόμη ελληνικά αλλαντικά!

www.ergonproducts.gr

Π Θεσσαλονίκη Δ Ι. Κούσκουρα 5 Τ 2310 284224
E info@ergonproducts.gr U www.ergonproducts.gr
www.facebook.com/ergonproducts.gr

κοινό μας ... ο πολιτισμός

γλυκές ιστορίες

Γλυκά χωρίς μυστικά... στο πρώτο περιοδικό ζαχαροπλαστικής στην Ελλάδα!

Από τον Στέλιο Παρλιάρo, την ομάδα του Γαστρονόμου και εκλεκτούς ζαχαροπλάστες

- Δεκάδες πρωτότυπες συνταγές • Η εκτέλεση των πιο δύσκολων γλυκών βήμα-βήμα • Εύκολα, γρήγορα και οικονομικά καθημερινά γλυκίσματα • Light επιδόρπια με λίγες θερμίδες, αλλά extra απόλαυση • Πρώτες ύλες, χρήσιμα εργαλεία και πρωτότυπα σκεύη • Μοναδικές λιχουδιές για μικρά και... μεγάλα παιδιά!

Κυκλοφορεί κάθε μήνα στα περίπτερα μόνο με €4

Όταν έρχεται το κύμα

© Άρης Ράμμος

Μπαχμάν Γκομπαντί

Καμιά φορά θυμάμαι ότι έγινα δημοσιογράφος για να εξημερώνω τη δύναμη της τέχνης που πέφτει πάνω μου σαν κύμα, να μαθαίνω τα μυστικά των καλλιτεχνών και να μη με κυβερνούν τόσο εύκολα με το παραμύθι τους, να αντιστέκομαι. Να μάθω κόλπα. Δεν έμαθα τίποτε, αλλά τουλάχιστον κατάλαβα ότι η προσπάθεια είναι μάταιη. Κι έτσι ξανά κλείνω τα μάτια και αφήνω μια ταινία σαν αυτές του Γκομπαντί να με κουκουλώσει πάλι, σαν κύμα, να με αφήσει στην παραλία άφωνη από συγκίνηση. Αυτή είναι η θητεία που συνιστώ στο θεατή, καλύτερα να μην αντιστέκεσαι όταν το κύμα έρχεται, είναι πιο δυνατό από σένα, άσ' το να σε πάρει.

Της Άννας Δαμιανίδη

Είναι η συμβουλή που δίνω πια στους πιο δύσκολους, σ' αυτούς που καταφέρνουν και σκέφτονται ενώ στην οθόνη ο καλλιτέχνης ξεδιπλώνει όπως μπορεί καλύτερα τα αλφάβητά του. Τρομάζω κι οι άλλοι γελάνε, κλαίω και ειρωνεύονται, κλείνω τα μάτια και αναστενάζουν με επιείκεια. Κάποτε με πήγαιναν σε θρίλερ μόνο και μόνο για να διασκεδάσουν με τις αντιδράσεις μου. Ήταν ο διαγωνισμός που περνούσα στις παρέες, θα καταφέρω να κρατήσω την ψυχραιμία μου;

Δεν τα κατάφερα ποτέ. Αλλά ωριμάζει κανείς, κι η χαρά της ωριμότητας είναι να μαθαίνεις να υπερασπίζεσαι την αφέλεια σου. Δεν με νοιάζει πια να τα καταφέρω. Μπορεί το καλύτερο που μου έτυχε στη ζωή να είναι τα βιβλία που διάβασα και τα έργα που είδα.

Έτσι παραδόθηκα στη δύναμη που έρχεται από το Ιράν, σε σκηνοθέτες που ο ένας είναι πιο υποβλητικός από τον άλλον. Τους συναντάς στις συνεντεύξεις, χαμογελούν συμπαθητικά, μιλάνε για τις δυσκολίες τους, αλλά εκείνο που μετράει είναι να σε σέρνουν στα χιονισμένα σύνορα του Κουρδιστάν μαζί με τους ποιητές και τους τραγουδιστές που πασχίζουν μάταια να τα περάσουν. Να συνθλίβεται από την κούραση της ανάβασης στα γυμνά βουνά, να σε διαπερνά το κρύο του χιονιού, να σε πνίγει το τραγούδι που δεν ακούστηκε στη σκηνή, κι ο καημός του καλλιτέχνη να σε καθηλώνει. Να ανακαλύπτεις ότι η κουρδική μουσική είναι καταπληκτική, πώς δεν το ήξερες; Ότι η κουλτούρα των χωρών αυτών σε ενδιαφέρει, πώς δεν το υποπτεύοσουν; Κουρδικής καταγωγής Ιρανόσ που ζει πια στην Κωνσταντινούπολη κι απορεί πώς καταφέρνουν στην πατρίδα του να γυρίζονται ταινίες. Κι εμείς απορούμε μαζί του, αλλά δεν υπάρχει απάντηση, η τέχνη έτσι κι αλλιώς δεν έχει εξηγήσεις, παραμένει θαυματοποιός που συντηρεί μυστήρια.

Η Άννα Δαμιανίδη είναι δημοσιογράφος, συγγραφέας και μπλόγκερ.

Μήπως είσαι χίπστερ;

Αre you a hipster? Για λέγε... Ας το παραδεχτούμε: ο κόσμος είναι πιο ωραίος με τους hipsters γύρω. Είναι σαν μικρά λουλούδια σε ανθοδοχείο, σαν πινελιά στην ταπετσαρία, σαν ένα σκέρτσο της μονοτονίας, αυτό που δεν θέλεις να προφέρεις, μήπως χαλάσεις κάτι από τη φτιάξη του. Αρκεί να έχεις συμφιλιωθεί με τις στρατιές από βερμούδες που κατέκλυσαν τη γη, απαραίτητο αξεσουάρ της cool γοητείας στην αιώνια λιακάδα του ταξιδιάρικου μυαλού.

Της Μαρίας Μαρκουλή

Ο hipster της καρδιάς μας είναι κάπου εδώ και μας σνομπάρει αλύπητα.

Με υπεροπτική ανεμελιά, βουτηγμένη σε ένα ζελέ boredom και αδιέξοδο βλέμμα υπάρχει – και η πλάση υμνεί την ύπαρξή του. Και αυτό είναι τέχνη. Και πάλι όχι – δεν είναι. Δεν θα του αποσπάσεις δήλωση – είναι δήλωση ο ίδιος. Είναι η απάντηση στα ανέκδοτα που τον στολίζουν: το καινούργιο ανέκδοτο για τον hipster ,το ξέρεις; Το έχει ήδη εκείνος σε βινύλιο.

Πόσο πιο cool δηλαδή χρειάζεται να είναι κανείς;

Γνώρισες τον hipster από κοντά, περπάτησες με έναν hipster, είδες τα μάτια του μέσα από τα κοκάλινα γυαλιά, πήγες εκεί που εκείνος είχε πάει πολύυυυ καιρό πριν, ένιωσες τις δονήσεις της απόλυτης hipstersούνης, τις μπαλαρινέ κινήσεις του από τον Μπέργκμαν στο Pitchfork, από τους Beach House στους Beachless Rocks (μην τους ψάξεις, δεν έχουν δημιουργηθεί ακόμη), ανακατεμένα όλα, αλλά μόνο η κρούστα τους γιατί ο hipster γνωρίζει και αυτό: πως δεν υπάρχει καιρός (για ψάξιμο). Όλα είναι μάταια και αυτός είναι ο info-Πεταλούδας, που δραπετεύει από τα πεζά και τετριμμένα – με ομολογουμένως εξαιρετικό promotion, φτιάχνοντας τάσεις την ώρα εδώ που μιλάμε. Ο κόσμος χάνεται, αλλά δεν τον απασχολεί. Ακόμη και αν συμβεί αυτό που λένε οι προφητείες έχει φτιάξει καταφύγιο. Το τέλος του κόσμου δεν θα τον βρει απροετοίμαστο (αλλά δεν θα το παραδεχτεί) θα σταθεί ποιητικά στο ύψος της εκκεντρικότητας του.

Είπαμε όμως – έχει ήδη δει την ταινία πριν γυριστεί, ξέρει πώς τελειώνει, όπως επίσης και τη γραμματοσειρά στους τίτλους τέλους, δεν έχει περιέργεια για τίποτε (αν και μπορεί να φανατιστεί για κάτι που δεν φαντάζεσαι) καθώς φοράει περήφανα την καινούργια του κονκάρδα: *I'm not a hipster*. Ο κόσμος είναι γεμάτος αντιφάσεις και ο hipster τού πάει πολύ.

Η Μαρία Μαρκουλή είναι δημοσιογράφος στην εφημερίδα Τα Νέα.

Δεν είμαι χίπστερ του Ντέστιν Ντάνιελ Κρέτον

TV5MONDE

LA PLUS GRANDE SALLE DE
CINÉMA EN FRANÇAIS DANS
LE MONDE

**6 grands rendez-vous
cinéma par semaine
sur TV5MONDE**

Pour plus d'informations
sur nos programmes:
www.tv5monde.com

**UN MONDE, DES MONDES,
TV5MONDE**

LEON & PARTNERS

Στηρίζουμε τις τέχνες

www.skai.gr

ΣΚΑΪ

ΔΥΟ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Του Δάνη Κουμασίδη

Δυο φανταστικές ιστορίες με φόντο το Φεστιβάλ και τη μυθολογία του στο κοινό της Θεσσαλονίκης.

ΑΧ, ΚΑΙ ΝΑ ΄ΧΑ ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Κατεβαίνω από το λεωφορείο. Κωλομέρα. Στη δουλειά νεύρα και παρατηρήσεις, στο σπίτι αδιαφορία. Όπως πάντα δηλαδή. Δε σας ενδιαφέρουν όμως μάλλον αυτά. Σας ενδιαφέρει ίσως, όμως, ο έρωτας μου. Το σινεμά. Βλέπω ταινίες μανιωδώς. Σε παραδοσιακές αίθουσες, σε multiplex, στο σπίτι, παντού. Περπατάνε οι άλλοι στο δρόμο και νομίζω πως περπατάνε υπό τις οδηγίες ενός ιδιοφυούς σκηνοθέτη. Ποιος να καταλάβει λοιπόν τον έρωτά μου; Αυτοί που με σπρώχνουν για ν' ανεβούν στο λεωφορείο προτού καν κατεβώ;

Όταν έχει φεστιβάλ αλλάζει η διάθεσή μου. Αλλάζει κι η πόλη ολόκληρη. Μέρα-νύχτα εδώ είμαι. Σημειώνω ονόματα ταινιών, σκηνοθετών, βαθμολογώ. Συνήθως, δε βρίσκω παρέα – «ποιος θέλει να δει πειραματικό κινηματογράφο της Μαλαισίας στις δύο το πρωί;» αναρωτιόταν μια πρώην μου. Δε με νοιάζει ιδιαίτερα. Το σινεμά είναι από τις ηδονές που τις βιώνεις και κατά μόνας. Αυτό που μου έχει λείψει είναι να δω μια τελετή έναρξης. Κονέ δεν έχω, σε όσους διαγωνισμούς έλαβα μέρος για προσκλήσεις δεν κέρδισα ποτέ. Ποιος θα με καλέσει εμένα; Δεν είναι ότι έχω όρεξη να βλέπω επισήμους και ψώνια. Θέλω να ζήσω τη στιγμή που όλα ξεκινούν. Και να μου λυθεί κι η απορία: ποιος τολμά να σκηνοθετήσει την έναρξη ενός

φεστιβάλ κινηματογράφου;

Κατέβηκα από το λεωφορείο, είμαι ήδη μπροστά στην είσοδο του Ολύμπιον. Κινηματογραφικός είναι ο χρόνος, ό,τι θέλω τον κάνω. Σε μισή ώρα ξεκινά η τελετή έναρξης. Δεν έχω φυσικά πρόσκληση. Ήρθα μόνο να πάρω μυρωδιά. Πολύς κόσμος. Έχουν όλοι αυτοί πρόσκληση; Με σκουντά κατά λάθος μια κυρία με μαλλί καούκα. Πέφτει κάτω η τσάντα μου, η κυρία δε δίνει σημασία. Σκύβω να την πάρω. Ακούω τις μαγικές λέξεις: «τι εννοείς δε θα έρθεις στην τελετή; κι εγώ τι θα την κάνω την πρόσκληση σου;». Έχω ήδη σηκωθεί και κουνάω τα χέρια στον συμπαθητικό νεαρό δείχνοντας τον εαυτό μου! Μου χαμογελά. Κλείνει το τηλέφωνο, και πριν προλάβει να μου δώσει την πρόσκληση, εμφανίζεται στο πλάνο κύριος σοβαρός, κουστουμάτος. «Αυτή την πρόσκληση τη θέλω». Τι σιγουριά θεέ μου. «Μα την έχω ήδη υποσχεθεί στο παιδί», απαντά ο νεαρός κοιτώντας με πλάγια (μάλλον μου την είχε ήδη υποσχεθεί με τα μάτια, υπάρχει όμως πιο εμπιστευτική υπόσχεση). Ο κουστουμάτος επιμένει: «φίλε μου, εκεί μέσα είναι κάποια που πρέπει να συναντήσω οπωσδήποτε», και για να συμπληρώσει το συναισθηματικό επιχείρημα με υλική βάση, βγάζει ένα κατοστάευρω και το κοτσάρει στη μούρη τού –μέχρι πέντε δευτερόλεπτα πριν– ευεργέτη μου. Ο νεαρός ιδρώνει, είναι εμφανές ότι είναι σε δύσκολη θέση. Σε αυτά τα δευτερόλεπτα καταλαβαίνω καλύτερα από ποτέ τι θα πει κινηματογραφι-

κός χρόνος. Μέσα μου ήδη το έχω πάρει απόφαση. Ούτε φέτος τελετή έναρξης...

Ξανανεβαίνω στο λεωφορείο. Τρία πράγματα έχω να σας πω πριν πέσουν οι τίτλοι τέλους. Η τελετή ήταν εντελώς μάπα και η ταινία που τη συνόδευε καλούτσικη. Μα πιο πολύ ευχαριστήθηκα που ενώ εγώ καθόμουν στη βελούδινη θέση του Ολύμπιον, πίσω ακριβώς από τον Χάρβει Καϊτέλ, ο κουστουμάτος μάλλον έπινε το ένα ποτό μετά το άλλο σε κάνα παρακείμενο μπαρ, περιμένοντας την κουλτουριάρα γκόμενα. Ελπίζω να μην ήρθε μέχρι τη Θεσσαλονίκη μόνο και μόνο γι' αυτήν.

ΠΡΙΝ ΜΕ ΔΩΣΟΥΝΕ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ

Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Σαλονίκης το λέω εγώ. Έχω έρθει καμπόσες φορές. Τι σκατά ηθοποιός είμαι;

Αυτό που βαριέμαι πιο πολύ είναι οι συνεντεύξεις. Ειδικά μετά την προβολή της ταινίας, που πρέπει να σταθείς σαν σφαχτάρι μπρος στην οθόνη κι ο κάθε πυροβολημένος να σε ρωτάει ό,τι του 'ρθει στο κεφάλι για να κάνει επίδειξη. Και στο κάτω κάτω, τι να με ρωτήσουν εμένα; ή το τομάρι παίζω ή το μπάτσο που είναι καθαρά. Τον ίδιο ρόλο δηλαδή. Δε με αφήνουν στην ησυχία μου.

Είναι μια καλή ευκαιρία που έρχομαι με πληρωμένα έξοδα. Αράζω στο μπαρ, στον πέμπτο, και πίνω μέχρι να νομίζω πως έχω ήδη φουντάρει μέσα στο Θερμαϊκό. Κι έπειτα, τι είμαι εγώ ρε, η Βουγιουκλάκη, να με γιουχάρει ο κόσμος στο φεστιβάλ κι εγώ να απαντάω «και τα παιδιά σας τις ταινίες μου θα βλέπουν»; Ούτε να μιλήσω θέλω ούτε να μαλώσω.

Φέτος θα μιλήσω όμως, θέλω-δε θέλω, διότι πάμε για βραβείο. Μου έχει πει ο σκηνοθέτης «ανέβα στο μπαρ κι έλα στις έντεκα, όταν τελειώσει η ταινία, στην κάτω αίθουσα». ΟΚ, θα έχω το νου μου. Ανεβαίνω στο μπαρ. Πίνω. Με χαιρετάνε δυο τρεις, χαιρετάω κι εγώ, με συγκρατημένο χαμόγελο μη μου 'ρθουν και με κατσικωθούν εδώ, δεν έχω όρεξη για κουβέντα. Μόνο για τεκίλα. Έχω το παλιό το κινητό και παίζω φιδάκι. Φιδάκι, τεκίλα, Θερμαϊκό. Φιδάκι, τεκίλα, Θερμαϊκό. Πετάει κι έναν Ρέι Τσαρλς στα ηχεία. Γουστάρω. Αυτό είναι ρε φεστιβάλ. Ζάχαρη. Θα δω και κάνα δυο μεταμεσονύκτιες ταινίες μόνος μου, άμα έχω όρεξη όμως. Νιώθω ένα χέρι στην πλάτη, κάνας σινεφίλ θα 'ναι. Μπα, ο σκηνοθέτης. Μου δείχνει το ρολόι του αυστηρά, σαν το δάσκαλο που είχα στο Δημοτικό. Πρέπει να ζυγιάζει δώδεκα. Ο κόσμος με ψάχνει. Θα κατέβω. Θα μιλήσω, άντε να δούμε τι θα πω. Πίνω την τελευταία γουλιά. Φεστιβάλ τέλος για φέτος.

Ο Δάνης Κουμασίδης είναι υποψήφιος διδάκτωρ φιλοσοφίας στο ΑΠΘ. Γράφει λογοτεχνία, δοκίμια, βιβλιοκρισίες. Σε λίγο κυκλοφορεί το βιβλίο του *Ζαν Λυκ Γκοντάρ: Η ελεγεία του έρωτα*.

Στο φεστιβάλ

theveryclosedcircle.blogspot.com

SOLD OUT

Τρεις φωτογραφίες ενδεικτικές της επιτυχίας του 53ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Πάνω: η οθόνη όπου εμφανίζεται η διαθεσιμότητα σε εισιτήρια, που πιστοποιεί ότι ελάχιστες θέσεις υπάρχουν σε ελάχιστες αίθουσες. Κάτω: με το Πρώτο Πλάνο στα χέρια, πριν ανοίξουν οι πύλες. Δεξιά: Στην κατάμεστη αίθουσα του Ολύμπιον, πριν από μια προβολή. Η επιτυχία είναι η καλύτερη εκδίκηση, έτσι δεν έλεγε εκείνη η παλιά ταινία του Γέρτζι Σκολιμόφσκι;

CLOSING TIME

by Lilly Papagianni

The 53rd Thessaloniki International Film Festival has reached another joyful conclusion, with more than 180 screenings, a new Cinémathèque, hundreds of invited film professionals, Agora Industry activities that promote film production and, more importantly, packed screening rooms with audiences that make us proud. The awards ceremony, during which the Golden and Silver Alexander prizes and various other awards will be bestowed, will be followed by the screening of the closing film *In Another Country*, directed by Hong Sang-soo and starring Isabelle Huppert as three different women. After the film, the TIFF guests, staff and volunteers will have the opportunity to celebrate with a party in Warehouse C and reminisce on the pleasure of 10

Festival days and nights. See you next year!

IN THEIR OWN WORDS:

Andreas Dresen, Tribute

[In choosing an idea for a film], sometimes I am influenced by real-life situations and experiences and sometimes ideas come from screenwriters, so this is the reason my films have different styles; the aesthetic style of a film always depends on the script.

I spent the first half of my life in East Germany, so naturally that influenced my point of view. I have the experience of this transition in the beginning of the 90s and this is very important; it means

we create everything in our society and it means it is possible to change anything we want in our society. For that reason I always think that it is useful to have a political opinion, to reflect on the problems and to stay critical.

Everybody in Our Family, Radu Jude – Balkan Survey

A fiction film, a story, shows only some particular individuals. Can they be representative of others or at least others in a similar situation? If we consider the statistics, then the answer is negative. Most of the families [in Romania], like everywhere else, have their conflicts, bigger or smaller, but remain united. I think that our film works better as a metaphor for showing any type of conflict.

No, Pablo Larrain – Open Horizons

For me, the “No” campaign constitutes the first step towards the establishment of capitalism as the only sustainable system in Chile. It is not a metaphor; we

are dealing with direct capitalism, an authentic and true product of advertisement that crosses over to the field of politics.

A.C.A.B. All Cats Are Brilliant, Constantina Voulgari – Greek Films

My film is personal and not an effort to represent the whole or even a part of the anarchy network. For me, its most typical and touching characteristic is the quality of its members and the human relationships within it. Words like solidarity, companionship, struggle and faith find meaning and become action.

Still Life,

Sebastian Meise – Open Horizons

In our free and enlightened society, thinking fundamentally represents a morals-free zone, and no one can be punished for something that exists in his mind. What fascinated me about pedophilia was how this principle becomes shaky in certain cases.

Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

www.ert.gr